

SEN OKU EY AŞKIN SARHOŞLUĞU

Adonis

Çeviren: Metin FINDIKÇI

ŞİİR | hayâl

Sen Oku Ey Aşkın Sarhoşluğu

Adonis

ISBN: 978-605-5945-65-7

Birinci Baskı: Mayıs 2010

Yayın Yönetmeni: Özgen Kılıçarşlan

Kapak Tasarımı: Veysel Şaylı

Düzelti: Sevinç Kırıl

Hayal Yayınları

www.hayalyayinlari.com

e-posta: bilgi@hayalyayinlari.com

Adres: Büklüm Sokak 8 / 3

Kavaklıdere - Ankara

Tel: 0 312 417 47 09

Fax: 0 312 417 37 94

Baskı: Aydan Web Ofset

Alınteri Bulvarı, 364. Sokak, No: 4

Ostim - Ankara

Yazıların hukuki ve etik sorumluluğu yazarlarına aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Hayal Yayıncılık Ltd. Şti'nindir.

İzinsiz kopyalanamaz, aktarılamaz, çoğaltılamaz.

Arapçadan Çeviren

Metin Fındıkçı

Giriş

***Ne zaman ateşi söylesem, o hiçbir zaman tersini söylemez: Cenneti.**

Buna bağlı söylenen: "Zıt zıtlığın güzel yüzünde görünür olur"
-böylece söylencede geçen aydınlığı, burada anıyorum-

Elif - Sait Taa'i: Yüce Tanrı cenneti yaratırken;
ben ekmeği pişirdim, der.

Ona: Beni süslerinle süsle, dedi. Sonra: Konuştuğunla. Beni konuştur.
Buna rağmen tövbeye yanaşmadığımı, söyleyeceğim.

Be - Peygamberimize sordu S.A.V:

- "Cennetin ehli nerede uyudular?

Dedi:

- Ölümün kardeşi olarak uyudular. Cennetin ehli
olarak değil".

Cim - Erkeğin hadisinde Tanrının Resulüne
sordu S.A.V:

- Ey Tanrının Resülü,

Erkeğin düşündeki sevgi. Cennetteki düş mü?

Peygamber yanıtlar:

- Onun nefsi elindedir, cennetteki düşü de.

Del - Kadının rivayetinde, cennet göğsünde yazılıdır:

"Sen beni sev ben de seni,
nefsim sende son bulsun",

Erkek bu beklentiyle uyudu.

Ha - İçlerinden biri ayetlerin anlamını sordu:

"Meyvenin işinde çalışırken"

- İşiniz ne?

Ona:

- İlk o dağıttı. İlk o ufaltarak ve çiğneyerek tadını aldı.

Yüz yüze gelmeden daha.

Vav - Rivayete göre,

"Cennetin ehli,

hepsi birer melek olarak içine girecek".

Evet, olgunlaşmadan koparılan meyveyle başlattılar zamanı.

Kalandan başka bir şey kararmadı

oyunun güzelliğinde hayatlarını garantiye alarak ondaki yufka
yüreklilikten yararlandılar:

ve sonra

her gün kayboldular, cennetin başı ve hayatın kaburgası üstünde.

ONLARI KÜÇÜLTEN SÖZLÜK

Onları Küçülten Sözlük

Elif

Hayatın ateşi bireyliklerinde başladı
Külleri onlara benzedi.

Ba

Aşkları, geçmişin kalıntısı oldu
Gelecekle konuşmayan.

Te

Evlerinin etrafındaki duvardan irkildi ışık
Tarafından gömüldüğü yerde:
Gerçekten,
Bedensiz
Anılan ruhları o değil.

Se

Aşk -
Açık bir göğüstür,
Ancak göğsün çılgılığı bir son gibidir
Atan yüreğin başlangıcında.

Cim

Aşk -
Kulluğun dökülen sıcaklığıdır
Başlangıcın ibriklerinden.

Del

Günbatımı bedenlerini süsler
Bedenleri ise geceyi.

Zel

Kokuları mevsimlerdendir, hareketleri
Kitabın bedeninden.

Ra

Saklı düşlerin bedenlerinden çoktur
Uzaklarda saklanmadan.

Zal

Yüzleri, beni baştan çıkarır
Yükselim varlıklarıyla ve korkularıyla
Yüksekliğimin tadına bakar inerim.

Sin

Ne kolları
Ne de ayakları
Bedenlerindeki o güzel ufku gösterir.

Şin

Aşkları -
Yıldızlardan sorar
Boşluğu.

Sad

Sevgililerinin yatağından
Onları lanetleyen insanlar çıktı.

Dad

Günbatımının saldırısında -
Güneş son yastıkları olur mu?

Ta

Söylemedikleri şarkılarda dans eder ve severler:
 Ey insanlar, önünüzde tuzdan
 Tereyağını sağdılar.

Za

Sevgiyi bilmeden
 Severler
 Bedenleri dikilidir -
 Gözyaşlarının denizinde.

Ayn

Bedenleri durmaz
 Meydanlar ve sınırlar değiştiğinde.

Ğayn

"Kitaptan çık":
 dedi dostları,
 tüyün övgüsünü ve mürekkebi ve yazılanı alarak.

Fa

O -
 Bedenlerinin sorunu feleğin bilgisindedir
 Hayatın biliminde değil.

Kaf

Onlara bakan ayna, bakışlarında acılaştı
 Bir sorunun içinde kıvranarak: Aralarındaki fark ne?

Kef

Yola koyulurlar peşlerinden gider
 Yeryüzünde sevdikleri, oysa
 erkektir göğün kapısından girecek olan.

Lem

Sevginin ikinci hadisinde sorulur:
Nasıl töhmet altında bırakır bir şey yokken
O söylenen bütün şeylerle?

Mim

Dönemeçlerde doğan
Kalp ve akıl arasında yalnızlaştılar
Düşleriyle,
Sonlarına öfkeyle sığındılar.

Nun

Onlara inanılmazdı
Tavlanın aşkıyla bile.

Ha

Leyla, delilikle sevdi onu,
Adını geceye vererek.

Hangi ışık yanıp söndü üstünde?

Vav

Başları yağmur oldu yağdı fırtınalarla
Ancak bedenleri susuz bir denizin ortasında kaldı

Ye

Önlerini on üç burç sarmış
Felek bedenlerinin kadınlığından başka
Süzülmüş yağla silmiş
Aşkın giysisiyle sarmış.

Ne zaman anlayacaksın fotoğrafımın bu ufkunu

anlamınla
uyanana?

MÜZİK - I

1

Güller havuzundan çıktı
seninle karşılaşmadan,
güneş çıplaktı
bahçemde, bulut yünden iplikti belinde.

Aşk böyle doğdu
çıkıp geldiğim köyde.

2

- Ağzın ışıktır kırmızı olmayan
ufukla karşılaşan.

- Ağzın aydınlık ve karanlıktır
güller içinde.

3

Adınla,
kalsın istemiyorum kalan yüzde.

Benliğim aydınlanır
zamanımla akarım
iki kolunun arasından.

İkimize ve başkasına şarkılar söyleyerek.
Adınla,
ey kesilişimin dostu, ey ışığın cismi,
bana şarkılar öğret.

4

Günbatımında sorularımla kışkırttım:
peki ayaklandırıdım mı?

Evin etrafında resmi yapılmış bütün dallarda
yüzünü gördüm.

Günbatımını gömdüm kucağına:
geldim

peki düşlerim övgüm oldu mu? Nidaya sordum
dalların üstündeki, güneşe sordum okumuş mu
adımlarını? Kapıyı nerde okşadın?

Komşun olan ağaçlar ve güllere
nasıl yürüdün?

Güllerimin bölünüşünü dökerim ve bölüneni:
Kanım orada bedenim işte burada - yapraklar
aktı kuruyan insanların yatağından.

5

Yazdı. Dedin:

"Kelebek" sözcüklerinle, şaşırtırsın
beni. Yürüdük
yol pencereleri çekti.
Ev çamurdan çıktı
ve ekinleri yanıtladı. Karşılaştık
sırlara hükmetmeden. Fısıldaştık:
"Bu dil göğün
görünmeyen nefretten indi" ve dedik:
"Dil artığındaki aşk yazımızda bulunur,
Şahrazad".
(Şahrazad
yaradan başka bir şeyi söylemiyor
bağrında kalabalıklaşanla,
böylece tavlının arzusuyla teselli
bulduk).

Yazdı, ayrıldığımız zaman.

6

Aşkımı düşlüyorum:

Şeylerin bakışlarında soluklanıyor
şiirle
gider
gül veya tozla,

bütün şeylerle fısıldaşır
etrafındaki yaşamla fısıldaşır
güneş ile rüzgârın yaptığı gibi,
doğanın bağrını yardığı zaman
veya dökülünce toprağın defterine,
günün tozları.

7

Gecemizin sessizliğiyle.

Buradaki çiçekler bana yardım eder
Burada senin ağır ahenginde.
Ne bir ürperti. Ne bir geçiş.

Gece bakışlarımızda yıkılır

pencereler perdelerini kapatır.

- Okuyor musun?

- Şeyler kayboldu. Işık

bedenden bedene aktı

mekânın yüzünü değiştirerek.

8

Böylece - kişiliğin ve doğanın boynunda, eseriz veya
dineriz kararsız, çizgisiz - organlarımızın affıyla son bulur,
yeniden başlarız.

Bedenimiz

aynı yıldız kümesidir.

Hüzünlerimizi değiştiririz

Organlarımızı değiştiririz,

Bedenimizin kanı bir.

Bizler yarada bir sızı, günlerimizin anahtarı

mutluluğumuzun ve hüznümüzün anahtarı
bedenimiz.

9

Her gün iki bedenimizle geliriz -

günlerimizi devşiririz
kitaplarda.

Aynı meyvede

kesilen şehirden başka
tazeliği olmayan.

10

Gecenin koynunda unutulduk:

Kapıyı çalan olmadı,

Kapıyı açan da olmadı. Karanlıktı

içimizde ketumlaşan bu ışığı ayaklanacak

ateşleri alevlendirecek.

Bize sürtünüyordu içimize batıyordu organlarımız

öğretiyordu

ışığın her şeyi göstermediğini, sözü bizde sıkarak.

11

Onda karşılaşırsınız adımlarımızın bizi topladığı

yerde şehirlerde veya kırlarda

suskuğun yitişinde

giren yarayla - konuşarak.

Parlayan boşluğun yüzünü en aşkımı ister mi?

Oysa, gözlerini çözen yüzümün yuvasıdır.

Al beni - konuş.

Bedenimin mekânını uyandırmadan ellerin ve

gözlerin arasında,

seninle konuşmadan.

12

Mavi göğü sunmadan - ellerinin bulutunu verir
karşılaşmaların levhalarını aşkın yağmuru
mavi gök gizin pınarıyla gider
çiçeklerin gözyaşıyla yürür çiçeklere.

13

Yeryüzü düğmelerini çözerken, ayaklarımıza
sıcaklık doldu,
bize sordu söyledik:

Ey toprağımız aşkı biliriz. Dağımız
mesafelerin esintisinden çamur, dağımız
kovulan ayın fitnesi acımızdaki irinle dolu,
çizdik resmini
bütün kesilenleri görmeden,
kesilişimizle.

O yerimizin kırıntısı,-

sevginin adıyla aşık olana düşeriz
nasılsa ilacımız
günlüklerimizin defterinde yazılı.

14

Onun gizi mi? Düşlerimi yaşatan
bütün sürçen dille. Kinler bilenir
bütün ışıkla ufku giyinirim.

Onun gizi mi? Havam. Kaybolurum
rüzgârın kaybolduğu gibi beni saran çemberler
över, yardımım ve şarkılarım adıyla iner
ayetler, adıyla bozguna uğrattırım yolu.

15

Ey aşk, yeni bir beden ver.

Göçün mümkün olmadığı yerde
istekler yeryüzünü alsın gırtlığın
yüksekliğinden, göçten
göçün zorluklarından.
İlk öldürülen bedende.

Ey aşk, yeni bir beden ver.

16

Nehir - yıldızlı
 nehir derin
 dağılışımızı giyinen ve
 onda yol alan -
 deniz içine girer
 yeryüzü ondan çıkar
 anlaşılmadan öylece kalan.

Ne sınır ne de bir resim
 geceye girerken aşkımın geçmişi
 çıkar o ağıttan.

17

Sen oku, ey aşkın sarhoşluğu
 imden başka bir şeyi gösterme
 asi bedeninde.
 Çılgılığım: zannettiğine seslenir
 aşkım,
 ey felek.

18

Ona inanır: gözyaşların sende daha güzel - akar
dalgaların arasında
günlerimizin gemisiyle.

Akan adımlarımızın rahatlığında açıyorduk aheste
geçen karanlığı
düşlerimizin yıldızlarında.

Mürekkebimi alırdım

fıskıran ışıltıdan
yarının gecesi gibi batardım: O gözyaşların
yarama aşık olur
boşluğun dilinde.

19

Sabah sabah -

mürekkep gibi gece kandan çıkar
boşluğun yüzünü çizer,
aşkın ahvalini yazar.

İçinde eritir beni
Yaranın kimyası.

20

Uyuyorum, uyuyorsun burada şimdi, yatağın
üstünde, su
oluşur bedenimizden.

Orada mı uyudu bozgunun ilahı
organlarını bağlayarak
sevgililerin köklerinde,
daha derin ve daha yükseklerle?

21

Bütün gün,
yüzüm ve konuştuğum ayna arasında
sana aşkı okuyorum: şimdi arzuladığımı ne?
Payımda değişeni okuyorum
veya bakışlarındaki ölüm uykusunu, ancak
sevgimi öğretirim
şimdi aynada yüzüme sorduğum: neden
bedenin suyunu uyandırmıyor, cahili olduğum,
son gibi, benliğimle uyandırmıyorum
ondan yüzüme dolanı?

22

Yıldızlar indi. Taradı

evimize sofraya olmuş sokakta tutulan ve sen
önünde verdin aşkı, verdin
ellerime şiirin arısını.

Tuhaf!

kimse yok, evimizin yolunda,
adımların sesi kesildi.

23

İşte o uykusuz aşkın,

gecede günbatımı gibi,
kayalardan sekti.

Sevgililer adlarını batırdı

mürekkep diviti içine bilmeden
ölümlerini gerçekleştirerek.

Yıldızlar arzuyla mezarın üstünde

onlarla ortak olur rüzgârın ağzı da
anılan adınla,
beni yuttu ve kayboldu.

24

Günlerin anlatılan acısını öğrettin:

dönüş yolunun aşkıyla değil
adlandırmadan,
yanında söylediği
gecenin sonunda dilden inen,
yüksek ateşin.

25

Anılır: Kavmimi

sabah güneşinin boynuzları arasında
taşınanla, gidip gelir,
ona emir vereni görmeden -
ne kesilen ve ne de o çoban,
koynundan çıkar.

Anılır - kadim evin enkazı,

göğün perdesiyle örtünen.

26

Öğrendim nasıl zayıf düştüğünü
 yaramızın dar geçidinde, tavlının şehvetli
 bozgununda,
 öğrendim nasıl asileştiğini, kapıda duran
 organlarımızı kolaylaştırırken
 girişe hazır
 içinde dağılırken -
 zehirle ey yatağım
 yüksek havamızın gemisini.

27

Ay - arzulamadan ayı
 senden getirir ve alırdı su birikintisinden,
 ve kimselere veda etmeden,
 yatağı arzulamadan, yatağı örter
 olduğu yerde
 birbirine karışan organımızı
 uzun boynunda, uykusuz meleğin
 ricası
 köprüünün üstünde yürüyen,
 geç kalan adımlarla.

Yıldızları arzulamadan - şarkı söyledin
 her şeyin akşama iliştirildiği ve
 etrafımızı giyindiği.

28

Onda her şeyi yazdı gece ve yazıyor,
 ufuk gibi yarıyor yatağın etrafında,
 kollarının arasında, kollarının altında,
 güller hasımlığı örter içimizde.

Bizi okuduğu gibi - gördük
 korkumuzu yazdığında, seni
 "Kimsin sen seni tanımadan ayrılmak" diye
 çağırdım, dedin,
 gece silinirken şafağı onda yazılıdır,
 seni ne diye çağırayım? Kimsin, aşkının gecesinde kimdin?

29

"Sen buhurun övgüsü" dost olduğum, ancak
 neyi anlatsam şimdi? Yıldızlar
 sende durur: kokusu olmadan yanan.
 Ey koku, ateşin sözlüğü
 yırtılır çamur ve suyla,
 anılan göçer
 buhurla: göç
 aşkın ikizi - bu bulut, bu ilahi ölüm.

30

Bütün bu bulut iki cinsin kubbesinde birikir -
içine dalarız
etrafımızı tarumar ederiz
kolları arasında.

Ey bu bulutlar
sensin uyandıran içimizde şehrin kıyılarını
bakışlarını ve rengini değiştiren
korkunun resmini çizerken.

31

Geçmişin aralıklarında kendimi nasıl adlandırayım?

"Kesilenin arasında değil,
unutkanlık fışkırır ve delilik
veya kılavuzluğa davettir
veya arzulanan
mekanı rahatlatmaz" bunu
söylemeyiz harcarken organlarımızı.

Nasıl kendime söyleyeyim, oysa, aşkımız
kendi kendine aldı yollarını bu zamanın?

32

Bedenimde bıraktın gülleri, nidayı
 uzaklığın rengine bıraktın, yarını gören
 ışığın mı? Kaybolan yarınımı görüyor musun?
 Son güllerle köklerimi öldürsem mi?
 Işıldayan parçalarımı toprağınla - karışır
 içine gezgin, kin tutarız, sabahlarınız
 o suyun mesafesinde yanan kanla - sonsuz
 ne ölümle ne de yaşamla kaybeden.

33

Aşkın nehrinde batıyordum,
 suyun üstünde yürüdüğüm gün.

Aşkın kabukları kırıldığında değişir mi
 yalınayak yürürken
 akıntısının üstünde?

Kimden sorsam:
 Gündoğumu övgüsü mü gecenin?

34

Gölgeme söylesem mi:

Ne kitaba sayfa ol

Ne de güle teslim ol -

(Kitabın akıntısı gülün yararına)

Hazır

Yara kanıyorken, irin kuyusunda.

- Güneş ışıltısının,

bağrını keserim şimdi,

ey oradaki şair.

35

"Bütün aşklar yorgundur"

mecnunların daha sonra söylediği gibi:

"Mutluluk aşkın korkusudur".

Arzuladığımı alamam aşktan -

Görmediğimle ikna edecek değilim aşkımı.

Pınarın çalkalandığı gibi

Güneşin parladığı gibi,

Sevdim: boşuna mı, yararsız mı.

Aşkım korku değil,

Aşkım yorgun değil.

36

Aşkın giden mektupları onda mühürlendi, telaş
 çılgılığının zehri onun olmadı, benzeri
 değil kitaptaki feryat,

aşkın organları günlerimizdir ve işimiz
 varmak için - varmak
 itaat ve sarhoşluk
 ilahi yorgunluktur.

37

Belki de,
 aşk bu yerde değil
 bundan başkadır düşlediğim
 onunla onurlanacağımız günde.

Durmaz

Dans edenin izinde olan ey aşk, ey onun şiiri,
 Hatta ölüm olsa da.

38

Kayalık başlar, giden aşkının kayalığı
 sahrada köklerimi
 sorayım mı: içinden kim çıkar veya kim yükselir?
 Ancak durmadı, durmadı saatleri aşkın öldürmeye geldiği zaman
 billur şeklinde
 vurdu üstündeki sahrayı bile

Şimdi tanık oluyorum
 Ömrün sonunda gereksinim duyduğumda
 hatta nasıl olacağını biliyorum duvardaki
 aşkla yanında nasıl konuşacağını
 vahiyle taşıyım dostluğu
 siyah, kırmızı yarıklarda uyumadan heykelin.

Şimdi tanık oluyorum
 deniz gibi gereksinim duyarak aşka yoksulluğumu
 içinde yıkadığım.

Şimdi tanık oluyorum
 onlarca hayatımın bütün esintisinden geçip
 gitmek için onda kalmadan
 bu yoksulluğun karanlığında yalnız.

DALGA - I

Ah!

Onun olan güzel benlik gibi çıktı bedeni
benliğindeki cevher gibi peşine düştüm benliklerin
cevheriyle

Bunu söyler mi: Ondan sonra öldürdüklerinin
korkusu içinde yaşar mı?

Bunu söyler mi: Gözlerini dikerek bu kapıya?

("İnsanın benliği daha bir güzelleşir son insanın öz suretinde,
onu içine alır. Bu benliğin kötülüğü güzel soyu olmalı, onu bedeninin
suretini yaparız bu benliğe boyun eğmiş, bedenine zehir damıtılmış
gibi").

Benlikler korkuyla boyun eğer ve ondan etkilenir,

Benlikleri etkiler bedenindeki felek.

Bu etkilenişi gerçekleştirir ve kök salar üstündeki suretler.

Benliği söyler, o insanoğludur, sonuçta yıldızlardan ve benliklerin
feleğine benzer.

Bununla hüznlendirir bu doğal karanlık veya ilahide: benliği

İnsanoğlunun benliği, üstünde önemi yoktur, nefsin feleği,
onun soyudur güneşin kandilinde.

Bu soy akis olur geri döner.

Hangi felek bedenden daha yüksektir ve benliğin içinde dolaşır?
Hangi ışık onun ışığından daha alçaktır? Güneş
yüksek tepelerinden başka bir şeyi aydınlatmıyor,
ışığının bedeni kuzeyden daha fazlasını: Senin gibi
yoksulları aydınlatır.

Bedeni yoksullukta adı özel değildir: Bacaklar arasındaki kılları,
bacakları arasındaki kılların, zamanı geldi, İştâr, -

Ey adını güzellikten almış olan, şaşkınlıkla karşılaştığım yerde,
şimdi bedenini nasıl adlandırıyorsam - bu anlarda, onun
anları vardır sonu yaşatıp getirerek

Sözle üstüne sarkılmaz, bedeni olmadan.

Evet, bedeni dillere girdi, sesi yükseldikçe!

İlk satırlarda,

Adonis onun aşkıyla şaşkına düşer, onun şaşkınlığından şaşırır,
Ondan şiiri yaratır:

Işık ve havayla doğdu

bitki, su, ot ve çiçeklerle birlikte,

arzulardan bir demet yarattı.

Acı doğdu,

acıdan değil, ağlayan ağaçlardan ve süzülen yaşları acının:
Son ilacın posasını söyler.

Andığı zaman, acılaştır adının gölgesindeki
çamurda anımsar buhuru ve miski
bütün titreyen şeylerde.

Andığı zaman, acıyı anar - aklı, aslı, hükmü
ve gücünü.

Üstü kapalı karıştırdığında anar karışan cisimler arasında,
karışanın inadıyla.
Andığıyla bunu söyler, tekrarlar: Ağlamaktan daha çok,
yaşlaradır arzum.

Böylece alay eder ağaçlarla konuşmamı, gidişi ve sesiyle.

Yarılan rahim yaşam gibi açılır, insanın yarası - o ilah
Adonis adını koydu.

Birey gibi alay etti İhtar'ın benliğinden çıkan buhurla, yanında
gördüm
giderken, bağıırıyordu.

Arzular ve aşkıyla dolan. Elleri arasına alır. Sandığa saklar.

(Uzağında taklit edilen ışıltının yapacağını biliyor muydu; eski

Arapçada aşka olan inancın açığa çıktığında onunla ölecek aşkın
şansı olur mu?)

Vedanın sandığını teslim ettim Persephone'ye batan yerin organlarına.
Persephone sevgisi. Afrodit'i döker istediği yere döndüğünde
esinin soğukluğuyla.

- "Zeus, ey adil olan, bana insaf et" Afrodit şikayetle düşer.

İlahi adaletine söyler:

- "Onunla birlikte üç yıl geçirdim, seninle üç yıl, kaldığım üç
yılda ne yaptığımızı hatırlamıyor".

Afrodit ve Persephone arasında, Adonis'in bedeni dalgalanır.

Ne yerin altındaydı ne de üstünde, yaşam ve ölüm,
suyun bedeniyle ulaşır çıplak bedeni.

Rahmin doğasındaydı, ısıltısı benden.

Adonis simgeye girer,

doğal iki çemberi olan - bitkiler ve yıldızlardan.

Oysa sen akıl ve kalbe girensin.

Sıfatın ok: sonunda "ilahların adları çok" - erkek adı dişi adı.

Toprağımın bünyesinde toplanırlar - göğümün, erkek ve dişi. Erkek
olmayan dişi, dişi olmayan erkek olur.

Adonis ve İştar'ın bedenlerinin öldüğünü sanmıyorum. Kılıç düşe
 sokar onları ve yeryüzünün perdesi üstlerine kapanır.
 Ve sen, ey ölüm - ışığınla okuyoruz hayatı, bedene nasıl
 gizleneceğimizi öğretirsin, **Takush**'la nasıl duracağımızı -

Çıplak,
 onda denizin hali, yaratılışın hali
 yaratmak, aşkın halini ve doğuşun
 durumunu
 Linga / Yoni ¹
 ona nasıl ulaşır ondan kovulur ve çiğnenir
 bu durum olsaydı -
 çıplak
 bizimle suda süzüldüğünde?

Salkımın taşı çıplak
 çekirdek çıplak
 ışık çıplak
 güneş kendi ışıltılarını giyinir
 tanrı o aydınlıkta giyinmez
 ilahlar çıplak yaratıldı -
 Linga / Yoni.

Hindin hükmünü söyleyerek

Çekirdeğini dikerim, ey simgenin sabahı
 o sana düğün dermekle kalkar
 tarih öncesini çağırırlar, başlangıcı
 Anat, Hubban, Herban
 Tiamat ve Zarfan
 çağırırlar Anvu ve Hermes ve Zeus'u
 Dinosis ve Takush'u çağırırlar,
 Mısır heykelini ve buhurunu
 Osiris ve kesik organlarını
 çağırırlar El Mahris ve El Fas'i
 inci çekirdeği, güneş, yağmur, sudaki balığın hayatı
 ve bütün kanatlıları.
 Gerçeği söyler yıkıntılar ve yaşayanlar toplanmaz
 ilahi doğasında olan.
 Güzel inciyi çağırırlar - kalan bitki ve hayvanları,
 seslenir: aşğın yüceliği Badiye dönüşü
 yaratan ve yaratılan
 efendinin hizmetçisi
 Şifa / Pallas

Linga / Arghia ²

söylüyor: O lezzet son tükeniştir,
kurtuluşun sonu o bedendir -

İros / Fallus,

ona bağlıydı, özgürlüğü sende görmek için uzakta.

Çıplak,

Finikya gibi onun içinde

nefsiyle hamile kalır nefsi içinde doğurur.

Adlandırır kralın sırrını, yolu gecesine gizler

adlandırır kralın kollarını, yolu aşkına gizler

adlandırır rahmi krallığa inen yolda gizler

onunla sarhoş

adlandırır iki kralın önünü boşluğun üstüne

Raga, Âmanda, Kâm ³

Evrenin dansıyla güç verir onlara.

Birlikte,

Zeus ve Hera gibi ⁴

Meryem'e teslim eder - ilişkisiz hamileliği,

nikahsız doğumu.

Tanrıya yükselirken,

² Arghia: Dişi, ³ Raga: Cazibe. Âmanda: Zarif. Kâm: Lezzet, ⁴ Zeus çocukların babası, Hera anneleri değil. Hera çocukların annesi Zeus'un babaları değil.

yüce nikahla yükselen

Dimitri Mélaina Cybéle Diyana

Nin - Har - Sag, Anat

Ouranos! ⁵ Denizde organlarınla karşılaşırım, Afrodit'i yaratırım.

Hamileliğe tövbeli

Nikahsız! Ve tövbeli, ne nikahın yeterli ne de

hamileliğin!

Çıplak,

onunla karışmış suyla ısınarak. Sana teslim

edilen yeter.

Zeytin dalını al

Haşhaş dalını alsın, başlangıç olsan pınar

suyunda karşılaşırım onunla

senden sonra

bitkilerin, ağaçların ve insanoğlunun

düğünü aynı suda aynı dansta

burada, bu kayalıkların harfinde

boynunda sürt rahmini üstünde kaybol sağ ve sol

yanağında

kollarını uzat

yanındakilerde kaybol - çiçekler, güller,

buhur, zeytinyağı,

ekin emilen ve titreyen
 sen kayalık üstünde sevginin inşa edildiği
 Tanra / Sutra

Başlangıç, başlangıç
 dili dudakları arasında

(Hint kırmızısıyla akbaba lisanını alıyorlardı - parçalıyorlardı,
 boyunlarına asıyorlardı onlara taşınan bildik şeyi. Bütün arzuların
 dilini öğretiyordu, kuşların dilini, dünya hayatının dilini)
 onun gibi,
 dil dilini yutuyor,
 ve bu dili biliyor, hepsini biliyor.

Senin gibi, ayaklanışında, Adem'in ilk yaratılışında başının
 olduğu yerde dili,

Sonunda nefsini bekledi, ikinci yaratılışında -

Erkek kaldım. Çağlar sonrasında, dedi: Ey Tanrı, çabuk ol,
 geceden önce. Bunları söylediğinde yükseldi:

"insan aslında çok acelecidir" (İsrâ süresi: 11).

Bu ayaklanışın içinde insanın rahmi Tanrının ilk yarattığı olur.

Başlangıç, başlangıç!

Ah başlangıcın sıcaklığı,

üç çembere girdi duygunun evine girdik

utancın üstünden uzaklaşırız o yaşamı arzularım

ağaçlar ve bacaklarının arasında

Başlangıç, başlangıç!

İşte onlara soruyoruz şimdi

sonunda erir korkusu her şeyin!

Sıcaklığından!

MÜZİK - II

1

Oda -o ışık gibi- iç içe giren, övgüm.

Alacakaranlık ne aydınlık ne karanlık.

Oda - derinlik. O yükselen dalgalar

Cennetin yastıklarıdır.

Bozgunun yatağı

kanatlanır ve hançer

uzaklaşır - sözü olmayan.

Oda - bozgun parçaladı bizleri

yüzen gemilerle.

2

Zenginliğini düşlerim şimdi

arzuların sırtı arasında dalgalanan.

Işıkla karışırın güneşin mahzeninde,

veya ağaçların çadırında.

Hafiflerim

durumdan duruma değişen kaynakta,

görmediğim saldırıları barındıran.

Ah aşk - pınarın

yorgun zerrelerde hazır olan.

3

Olmayan şeyde
anlamın teri
fallardan kovulur,
aşk gelir, bu garibe gölge olur
onunla fotoğrafımızı genişletirim ve yükselirim.
Bu yıldızlar melez mi?

4

Şarkımı şarkılarla birlikte
söylemem, ağırlığından olsa gerek
aşkımın acısını
rüzgârla terk etti atmosfer boşluğuna.

Şarkımın benzeri yok,
oysa benzeri olsaydı
getirirdi korkunun gözyaşlarını.

5

Gerçekten, senin kadınlığının
derinliğini utandırmadan
çıplaklığını açarım.

6

Sana aldım ışığın rahat giysisini,
aynanın istediği gibi - onunla yürürken
övgümü gizleyip uzaklaşırım
şimdi gibi bulutu katlayıp yayarak
yaranın rüzgârına, istediği gibi ve onun olmayan
gölge, onun olmayan, gidişinde, yalnız.

7

Gidişin mi, boşluğun bende süzüldüğünü görürüm.

Kıyılarda bedenini görür müyüm?

Dilim gidişinle parçalanır. Gidişimiz

yaşamla. Bende saçılır havam istediğim gibi, ne
zaman istesem.

Susuz adımlarımı alırım, üstümde döner ışıltıları,
boşluk parlar.

Kim olduğumu soruyorsun? Çölde tuzak olan
yanıt yanıtlanamaz.

İşte bu tuzaktan topluyorum yaralarımı ve soruyorum:

Nereden başlasam? Bütün yaralar şehrim
bütün yaralar yanıtlım olur.

8

Aşkımız ilaha olsaydı

oynadığımız oyunumuzdan yoksun kalırdık, bütün şeylerde
ilah bir yolunu bulur söndürür gölgesinde
günlerimizin çölünü.

Bu yüzden üstümüzdeki

İlahtan gizlenir

pınardan coşarak akan suyla
organlarımızı rahatlatırız.

9

Mektuplarını sevmiyorum, hiçbirini
istemiyorum aşkının bu uzaklığına
istemiyorum aşkı çekiştiren sözcüklerini.

Mektuplarını sevmiyorum, hiçbirini
istemiyorum parçalanışımızı
yapraktan bir gemiyle yol alan.

10

Leyla'yı söylesem mi:

kaybolan, ancak yüzün gelir gider
söyleyişimde?

Parçalanışını söylesem mi:

hain ateşin Kays'ın
ona hükmeden külü?

Kays'ın kasidelerinin yuvasını söylesem mi
ona ah olmayan ve ancak
garibin içinde yırtıldığı?

Leyla'ya ne desem
ve bütün şeylerde parlayan ve
yayılan odur?

11

Orpheus'un sözü yüceltirim
aşkının satırları ve sarkan karanlıktaki yolcunun
acısıyla

şikayetin ağır bastığı adımlarda,
inen ve çıkanın gizini öğren
cehennemin basamaklarında,
yaşamı içmeyi öğren şarap olsa bile.

12

Ayrılık -

açılan yarada onunla ayrılık oluştu,
onda çalıştı
içinde kuşku.

13

- Ah, her şey

boşlukta yüzsün istemiyorum gözlerim ve
gözlerinden başka. Her şey
açığa çıksın istemiyorum aşkının arzuları
bitsin istemiyorum ne ayaklansın ne de
dinsin.

Oluştuğumuz dil düzelsin istemiyorum
savaşlarla, parçalanışımız ebced ile.

14

- Yoktum

yanıma geldiğin gün, ey sevgilim.

Yoktum

gölgenin içinde olduğu ışıkla birlikte uzandım,
yatağımın üstünde senden geri kalana dokundum,
yatağıma dokundum, örtüyü sıktım,
yastıkları, boşlukta kalan çiçeklerimizi,
ama yoktum.

15

- Sana alıştığımдан payını aldın, sana alıştım
kan ve çölle.

Dönüşün yollarına yayılarak ulaştığımda
garip mekânıma
mevsimler bile garip oldu
günlerin arasında.

Al ellerimi yeniden
yeniden bana ellerini ver,
dönüşün yollarına yayılarak ulaştığımda.

16

- İkinci bir acıyla geri döneriz
yolların tükettiği
dünyanın akan ateşinde yürüdük
benliğimizin denizlerinde, zaman geldi gitti
kırık pencerelerde.

İzlerimizin üstünde yürüdük, adımlarımızın aynasında,
ölü yaprakların sözlüğünde,
adımlarımız düşmeden.

İkinci acımızı da serptik
yüce günlerimizin bahçesine.

17

- Düşü yaralarım şimdi ve sorarım: düş
yaralı mı? Ancak gözlerimde olmadan ellerimde olsaydı,
düşümü yalanlayamazdın.

Ormanda ölürüz
adakla ölürüz
aşkımıza seslenerek.

kalbin bu yaranın feryadını
gösterdi
aşkım, kalbim miydi?

18

- İsteğimdi
açığa çıkmayanda açığa çıkmak, ancak
ışılın yayılıyordu
bir su birikintisini düşlediğimde.

Böylece durulaştırır beni sevdam
böylece dilime geri dönerim
sözün gücüyle.

19

- Seni lanetlendiğin günde sevmedim,
ey yalnızlığın bedenimdeki sayısı.

Ah, aşkın derinliğindeki - lanetten,
ah, lanetin derinliğindeki - aşktan.

20

Suretindeki kadına benliğime yasak koydum,
onu aramaya gittim, ancak
ona götürecek bir kanıtım yok
düşümün ve bedenimin arasındaki
hangi köprüyü denesem.

Böylece kalakaldım düşlemediğim,
onlarca korkumla.

21

Ne söylersin, ne de zehirlersin:

ey aşkı yaratan, yaptığı ve arzuladığı
surettir kitapta sanılan. Al beni
ver beni korkuda yol alayım,
düşlemediğim ve düşlemeyeceğim şeyde -
uzanır

benliğimden şikayet eden arzularım
örülen sözcükleri yırtarak, içinde
okunmadığım ve arzulanmadığım
miraca adayayım bu bedenimi.

Karar verdiğim yolda hayatım olanı bana ver.

22

Sözleşmesini yap (bu anın ve söylenenin, o dolanla)
sözleşmesini yap, onunla karşılaştığımızda
günlerimiz uzaklaşacak yapraklarını yenileyerek
iki bedeninden kaldıracak ekinlerini
çiçeklerini değiştirecek
bu mekânda başlayacak yüzleştığım yatak
yerin ellerini ördüm genç kızların şehvetiyle.

: bu sözcükler
söylendiğinden değil
onlara anlam yüklendiğindendir.

23

Yanında oturdum
perde sarkan yorgunluğumuzu ördü.
Kaburgası kırık şafakta kalktım,
güneş uykundan geçiyordu.

Tarağın, sürme kalemin, sandalyen, yerdeki
yatağın, yazılı yapraklarını karıştırdım -
defter ve kitaplarını, tepelere yayılan
gül bahçeni.

Anıyorum şimdi onlarda gördüğümü: işte evindesin
kalkıyorsun, işte pencereyi açıyorsun balkonun korkuluğuna
kollarını dayıyorsun, yorgun, çaresiz
güneş ilk geceden kalma,
son gömleğini çıkartıyor.

24

Ondan geriye ne kaldı
aşıklara günlerimizin kandilini yakan?
Sözünden geriye ne kaldı
organlarımızın sözlüğünden ve uzuvlarımızdan
ya da uzak kıyılarımızdan?

Ondan geriye ne kaldı
katillerin söylediğinden başka:
dinen acımızı mürekkeple yazdık
ve bilgesiz yazdık
ve şiirlerde durduk.

25

Bizim için yaz o mekânı ziyaret edeceğin
 gidişimizden sonra
 Ulysse'nin iki kıyısı arasında Dilphi'nin gecesinde,
 Hydra'nın güneşinde.

Yürür gibi yürüyorum
 ağaçların arasında aheste.
 Çiçekleri ve kokularını anarım
 karşılaşmamız için telaşlı.

Bana soracaklarını tahminde bulunurum:
 Ne olursa? Nerede olursan? Şimdi yüzün nasıl?
 Ancak beni görmeden mi söylüyorum bunları?
 Mesafe mesafeyi yok ederek mi?

26

İşte o seherin acısı gelir ve kandili yakar.

Aşk mektuplarının mürekkebiyle geri
 dönsem mi?

Bu fotoğrafı yırtsam mı?

Bedenimi okuyorum şimdi,
 kandilin hüznüyle dolarak bu sehere.

27

Kapıyı açar açmaz, rüzgâr yerli yerinde resimleri okşayacak
ve etrafa sinecek.

Örtündüğün giysilerden, arzuyla geçecek sırtından.

Burada senin sevgin olsaydı, tavaf ederdi daha
bu resimlerin taşıdığı her şeyle
yataкта, yastığın üstünde, kapının kabzasında,
kilitte ve toz zerreciklerinde.

Düş mü kuruyorum? Ancak
bulutla dökülen bütün bunlar -
bulutla yağar şimdi ve uzaklaşan.

Ne rüzgâr ziyaret eder, ne de bu resimler söyler seni,
satırlarımızı nasıl gösterir
tarih nasıl yazar bu bulutu onu bilemem.

28

Kazandığım evimi gece yitirdim, yaktım sabah ışığını
pencere / aydınlatıyor muydu? Açmaya
başlıyorum diğer pencereleri ancak
aydınlatmıyordu / kapının üstünden sızan ışıkla, karşılaştığım
benliğime söylüyorum,

ricayla kapıyı çabucak açtırıyorum,
aydınlatmaz / buranın karanlığı yara gibidir
gölge olur kuyunun üstüne, kesilmiş,
aşk bana söyler -

ey aşk nereden getirsem ışığı,
gök göğün hain tuzağıyken?

29

Köşeler -

Süslerini evinden aldı
giysilerini değiştirdi.

Aşk içinde oturdu
ve geçmiş günlerini devşirdi bir bir.

30

Kar sonunda - ağaçların çıplaklığını sarıp sarmalar
mendilleriyle.

Söz mürekkepten çıkıyor şimdi,
beyazın suretine
benzerimle dolar zamanın ayetlerine, anılarını anar,
senin bile düşlemediğin,
benzerimin iki aşığı var, ateşini kabul eden ve
döktüğünü tekrar topladığı yerde.

Karın hazır yıldızlarını ve anılan feleği bana ver:

Hayatımın süsü için yaprakların karıştırdığım kısmeti
sen al:

Ellerimin arasına topluyorum yüzündeki
gökleri,

sonunda,
feleğin çemberini kırarım.

Ah bu kardan - işte rüzgâr eser bağrından, inler
sevgilisine ellerini uzatır,
kucağını açar yalandan.

31

Düş - çıplak ayrılmadan
yataktan, koynumdan ayrılmadı.
Yastığın üstündeki izler ondandır: etrafında
kanadı yaramız,
gölgemiz üstüne serildi.

Düş - beni paylaşır, yasak bir dostlukla: sen bu
bulut değil misin göz kapaklarımın altında
açılan ve hayatımdan kopan? Eğrilen
sen değil misin?

32

Senin yatağının aşığı oldum o günlerimizi örten.
Göğsünde batır gibi rüyamızla ve hasretimizle ve gizimizle,
Bizde engellenen düğümlendiğini gördük, yatakta seni arzuluyor,
suskunluğundan patlayan
senin sesine aşık olurum.

33

Şimdi yüzün. Bu hüznle, bu çizgilerle,
yükseklerde karşılayacak bilenen çocuğu
tekrarlanan düşün işe yaramaz artığını,
kirpiklerin kırığıdır, ilkten ayrılmadan
gece,
garipliğiyle nereden gelir sana
aşkın alışkanlığı yok eder bütün
alışkanlıkları?

34

Uyusam mı? Uyuyamam. Uyanıklık beni kökleştirir,
onu - zamanın yankısı: Neden geri getirsin?
Eve mi? Buradaki suret. Kilidin anahtarı
mektuplarda. Bu odanın solan
rengi ve gizi
günlerimizin külü içinde. Burada yazdı
divite batırarak. Mesafe - rüzgârla
oynar, içinde ne bulut ne yağmur.
Bu neyin sureti?

Uyusam mı? Uyuyamam. Uyanıklık beni kökleştirir
iniltisi bizi gizler, meyvenin ölümünden.

35

Yeniden karşılaşır mıyız
yataкта bizim olan o gün gibi?
"Bir gündü" yastığı söyleyen. Bize sormayan
ey sevgide olan yastık. Zamanımızda olan,
bedenimizdedir.

Şimdi cahil kalırsız söylediğimize. Kalan
bedenimizde, benliğinden konuşur:
dalgasız iki kıyıda.

36

Yalanın düz şekli kalmadan ondan:

Karanlığın duvarında - hangi kilit
acılaştı, ondan olan hüzne, dolmam
alışkanlıklarımı teslim ederim benimle yürümesi için
oysa kırıldım, düşüm ona uçmaz artık.

37

Ağustos soran hurma ağaçlarına kulak verdim
kayalıkların yanı başında duran,
ben deniz o hurma ağacıydı
ipekten bir gemide.

Ben yaşlı biri gibiydim Leyla'yı gördüğümde
Kays'ın çocukluğunun çalkantısında,
Kays Leyla'nın çocukluğudur -
mümkün olduğu kadar nöbetini tutan ve sevdalı
gelecekle birlikte
sahramız geceyi kucaklarken
miracın uzun göçünde.

38

Orpheus - şimdi gibi görüyorum,
aşklarını yırtıp esiyordu
çolak rüzgârla.
Şimdi gibi dünün keskinliğinde, soruyorduk:
İlk başı kimin kopardığını?
Dehşetele:
aşkın arzusu yenilenmeden
yenilenmeden istedi şiirini.

Ey bu duvar dalgaları
gitarın telleri arasında kuşatırsın,
yasımız, bize dedi:
gördüğüm gerçek Eurytos'in içinde miydi?

39

Aşka dedim: Benliğime seslendim arzularımla
hayatımı geleceğimle yaptım
adlandırarak anılan zamandan dışlananı.

Şafakla birlikte yükselir gizimiz ve sorumuz:
Gün ne olsa? Yerin iç içe giren
deliklerine girdim, kulak verdim,

tanık oldum:

doğanın yüzüne,
şehrin yüzüne,
ve ışığa
ve güneşe
ve geceye
tarlanın zerrelere hasadın çekirdeğine
kaynak suya ve çayıra,
sözcüklerle süslenen, süslenen lanetle,
her şey,
her şey,
anılanın rahminden doğar.

40

Zamanım toz, şimdiki aşkım bir kayalık
bilmiyorum: dünümüz mü inliyor
şehvetimden inler ve yarınım
yaralı olan sonunda görür beni - yüklü
bir rüya

kapanmadan, ama kimse görmeyecek?

Kanım enkazımla beni inşa eder ve yıkar
hatta bugün gibi aşk ve sevdam
ve amacım, bugün gibi bedenimi özlüyorum.

41

Aşık bedenim

ölen çocuğunu görüyor mu? Ancak
hangi şiir söyledi bana: ilk gönderilenle
vaat.

Bekledim, sadık kaldım. Neden? Neden
hangi merakla
gönderileni kurcalar, sakince?

Aşkın burası senin, şiirdeki
boşluğu ne boğar, adımı ne katleder
neden, oysa, gökyüzü ölmeyecek?

42

Nasıl yaşadık? Mekânında bizi birleştiren ne?

İki sureti mi

oluştı? Evet, şeklimle boyun eğdim,

çıkışın söylemindeki şeklimle, hareketteki, cisimdeki.

Söylüyordum: şeklin doğasını,

giden bulutla

iki şekil arasında,

boşluk bütün şekillerden korkardı,

düşlediğin gülleri söyledim:

İşte o yaprakların altında ölü tomurcukları

okuyorum

alevin nasıl yüzünde acılaştığını ve parladığını.

43

Öğreniyorum - gözlerimi ebced gözlerine sokarak,

hatta yalnız anına tanık oluyorum,

gözlerin gözlerimi nasıl yazdığını,

veya uzuvlarımızın nasıl düştüğünü

ortak hayata,

ve düşümümüzü çözdüğünü

çöken günlerimizin denizinde.

44

Benliğinin etrafına nasıl sur ördüm? Teslim ettim
 Sahraya - yavaş adımlarıma uygun yürüyorsun,
 maskenin ardında gizlenirsin: ne hayat ne de ölüm.
 Her şey ikimizin arasına dönecek
 şehri gömen düşümüzden başka mezarların enkazı arasında,
 kırık - kandillerin dışında.

İşte kırık bedenim. Yarasında taşınır
 darlıktan ahrete,
 karanlıktan şehrine.

45

Andığınla dikeceğim suskunluğun heykelini,
 bu yerde oluştuğum zaman:
 suskunlukla
 aktım, aktı
 çıplak ağaçlar. Akınca,
 pınarın suyu irkildi. Yanında konuşurum bu
 suskunluğumu.
 Rüzgârın çaldığını görürse basitlik ne der?
 İçine güneşin girdiğini görür tozla şiddetimiz
 yalnızlaşır mı içinde?

Andığınla dikeceğim suskunluğun heykelini,
 ilan ederim döktüğümü:
 bedenim suskunluğumun son heykeli olan.

46

Boşluğunu söyler seni inşa eden aşkın,
neşidelerin ayetleri,
hangi kaideyle dikilecek,
istekler boş sözlerle karamayacak ne cennet ve
ne cehennemde.

Orpheus'u ve dinlediği liri
acıdan sonra içindeki ateşiyle, görecek mi
mezarın giysileri onun mintanı olacak,
Eurytos'un ölüm giysilerinde,
kalacağını görecek mi
gönderecek boş meleklerini ve yaşmayacak
ne cennet ve ne cehennemde?

Ebced kulakları işte bu boşlukta
bütün yanıtlar ve sorular gölgesinde kalacak.

47

Ne zamanın yatağı ne de uykunun yeri,
 sevginin ağaçları çıplak
 bütün örtülerin altında aşkı arzularım bu mekânda.

Görüyor musun, gece düşünüyü uyarıyor
 ve o şimdi güneşin yolunda çöküyor? Sanırım
 bu güneş onu giyinecek
 aşkın feleğinde bu derin
 yaramla yeryüzünde değildim oysa.

Ağıtlar yakacağım bu mekânın geçmişine
 kalbi kırık iki sevgiliye,
 bu beden değil düzelen zengin meydanlarda.

48

Acının yolculuğunu bilirim - bu yol
yırılır derinliğinden,
bu hurmaların
dalları kırılır
kesilenle ölür arzu edilen.

Evi bilirim - sönen ateşle ısınır köşeleri, ancak
uzun süreli bir barınak değil mi,
gidişe yabancı o barınak?

49

Dolan gözler zamanı boynundan alır
çukura akıtır
aşkımın bitkileri içinde yuvarlanır
boğulana benzeyerek.

Güneş bu hayattan ayrılmasın onunla
araştırdığımız,
çocuğun yüzünde gizlenir
dişilerin düşünden çıkan.

DALGA - II

Şehvetin düşü ufkun ardından yükselir.
 Mekân gemisinin düşleri ne yaşlı ne de çocuk.
 Gökkuşağı o anda: önünde çiseler martı kaçar.

Dalga
 her şey onunla toplanır
 açan otlar - dökülen söz.
 Bulutlar boşluğundan iner, dökülür okşar
 kollarımı
 arabalar yolcu taşır birisinin adı hava
 çiçekleri yırtar yağın arılar
 güneş kuma uzanır
 deniz ondan güç alır ve o ilk dalga.

Dalga,
 zamanın onda yayıldığını görüyorum. Yayılana
 kulak veriyorum güneşi yastık yaparım gün batımına
 yastık olmadan.
 Neden seni çağırırsınlar, bu dalgayı davet ederler
 organlarımı onunla kaşındığımda?
 Günlerimin simgesini alır. Bana

nasıl anlam vereceğimi öğretir iliğimden çok bu
organlarımda yanan ateş.

Buradaki,

dünyada yaşasam da, aklım sende. Gözlerim dolu.

Suyunda yüzerim cesaretim çalkalanır. Ah, ey bana benliğini
eken köylü ve benliğinde biçen.

Etrafın suya gömülür. Benim için, ey verilen kararlar,

beni de alın

Bedenim bedeninin sırdaşı: dalga nasıl yüceltip yeri yorsa?

Zaman, güneş ve dalga arasında oturur. Sahil kralsız bir taht,

köpükler kollarından aşar martıların aktığı gibi kayalıklarda
biten otlarda ve doğan.

Taşındığımı görür mü dalgadan dalgaya, tarihten sona?

Bozguna uğrayan geçmiş bana benzer, zannettiğim değil

yenilenen.

Dalgayı tanıyıp bildiğin an seni terk eder. Bu göçü yaşatmam:

zamanın yolcu kalsın, boşluk ve havayla karışsın.

Söyleyeceğim, oysa, adınla, dalga incelikle yok eder, yok eder.

Bölgene girer dalga.

Organlarına sığınır. Kalıcı olur.

Sende açık bütün hallerde kaybolur. Seni resmeder.

Zenginleştirir. Seni okur ve yazar.

Üstüne tavafla iner konuğun değil şehvetin.

başka hiç kimsenin duymadığı.

Adı anılmayan çocuk suda ve inleyen dudakta

o kınılıp saçılan şeylerin zerreleri etrafında.

Son gibi, şimdi ışıltıları sarkarak parlar

keçilerin boynundan sarkan uzuvlar gibi ekinlerin kollarına.

Sözcükleri duyar ve onlarla düş kurar

zirve gibi terler dudakları.

Olgunluğun rengini sever giysilerimizin altındaki,

nasıl basamaklaşacağını bekler bedenini.

Akşam akşam uyurlar (Sonun tamamlanacağını sanmadan).

Ölüm sonun adı olur birçok adın arasında -

yastık boynundan daha fazla genişlemeyecek.

Bedenin havası adımlarımın havasına gölge olacak.

Düzen olmadan, bağ olmadan. Rüzgârın oynadığı gibi.

Hareketlerinin inceliğinde.

Karanlığın şeffaflılığında titrer gizle açıklık arasında.

Uğraşır, ey yatak. Beni alma, ey yastık -

yanından uzaklaştırma. Boyun eğişim kabarmasındandır.

Karanlıktan uzaklaş, yaşantım basit bir konuk onu bekleyen

sefillik, sefillik, sefillik,

bu ortak bir bekleyiştir.

Bedenini düşler ve hazır bulundurur.

Arzuladığı yerden kaybolur dudakları ve arzuladığım, söyler:

sonu şaraptır.

Sen, ey son organ...

"Bana seninle ulaşıyorum",
 tamamlanan yolda. Neden onunla acıları da bekliyorum,
 bir yıldız değil meydanların ayetlerinde veya oyunlarda
 veya şaşkın ayetlerde?
 Sonla uyarıldı ansızın gülücük saçıyordu, sevdiği bir kişiyle
 konuşurken, suskunlukta.
 Hatta ikisi de tebessüm etmesini bilmiyordu,
 büyülendiler başlangıçta, her kim tebessüm eder veya gülerse,
 yüzlerine yolda. Eziyet etmeyen deliliği görüyorlardı,
 güzellikten açığa çıkıyordu arzu.
 Düşlerlerdi kayacakları sona, kudretle veya şehvetle,
 son kişinin derisi altında,
 yapacaklarını yapmadan engellenirlerdi, seviyorlardı
 arzuladıklarını.

Sonunda onu düşlüyordu yolun ırmağında akıyor,
 nağmelerin düştüğü yere üşüşüyor özellikle
 (Ondan başka kimse duygulanıyor muydu?)
 Duygulanır sonra yarılardan (güzel ve yüce) yanında yürür.
 Koluna tutunduktan sonra. Son başladıktan sonra.

Barındığımız son yolun kesildiği yerde...

Ah, kendi kendine dedi:

Sonun başı verdiğim bu yolda başlamadı, önlerinde iki son.
 Bilmiyor onu nasıl anımsadığını
 bu yolla yaratır tüm etrafında yapışan suretin
 kitabında çizilen yolu,
 bizzat bugünle çizilen.

"Bana seninle ulaşıyorum",
 ben senim benden daha fazla. Onunla yıkılmaz gezginliğim,
 bedenini almaz. Bu emrim bana deliklerden fısıldar, karanlığın
 anlamını giyinirim o ışığın benliği beni kendi içine alır.
 Bedenine girerim, bu girişle son beden onda çoğalır.
 Çıplak beden - bulut organıma yağar. İçinde olduğunu
 bilmiyorum yağmur dağımın ardından yükselen ayaktaki
 güneşinden yağıyor,
 iki kalçanın ve sarkan iki bacağının ardından.
 Çıplak bedenın yıkanır ve ışıldar ellerim ve
 gözlerimin istediği gibi.
 Çıplak bedenın, havadan içine girerim kim olduğumu
 bilmeden.
 Çıplak bedenın, benimle açıkta, ben içinde açıkta.
 Çıplak bedenın, övünmeden içinde gömülü.
 Çıplak bedenın giyindirir, içindeki ateşinde ısıtarak,
 etrafında dolaşırım, ey güneşim.
 Beni ne avlar şimdi? Şimdi açığa çıksam mı, ansızın,
 hiçbir şeyden habersiz, düşümde, bedenimde,
 doğduğum köyden başka içinde bir şey olmayan ve sen -
 Gecen sabah olur bana yükselen iki dudağının arasında,
 Günün sabah olur geç kalan iki dudakla,
 Dudağım dudağın, dudağın sonu kavisler son sabahladığıyla.

Tavaf eden beden uyarır - bulutla örülen, pınardan dudaklarla,
 örülenle yükselen ışıktan şaşırır, yeşilliklerin ardından,
 seninle övünür seninle giyindiğiyle.
 Bedenin ağaçları uyandırır uğuldayan dalları arasından,
 karanlığın ve aydınlığın hareketlerinden bir ceza olurum.
 Odanın tümü bir yatak yeşillerle örtünürüz
 güllerin organları kanımız.

Seninle görürüm sırtındakiyle karşılaştığımda,
 bacaklarım göğsünde, arzulu, başın iki dizin arasında kaybolur,
 kolların boynumun etrafında kaybolur, kollarımda, yarım daire,
 inceden çizgileri, yaraların, tekrar içime giren, içine giren.

Bana giden yolu seninle görürüm. Hazırda barındığım.
 Dudaklarımın karşılaştığını besledim, dilimle, kirpiklerimle,
 bütün duygumla, seni şaşırtarak:

Hangi sultan benim organıma hükmedebilir,
 kaldırdığın yeryüzünün altında
 ve göğün yüksekliği arasında,

Aşka söylenen senin yaşamın gizi olduğundur.

"Bana seninle ulaşıyorum",

yok bir şey,

doğduğum köyden başka içinde bir şey olmayan ve sen -

Gerçekliğin ve güzelliğin bu bedeni tökezletir,
kibirlenmeye başlayınca sana katlanır
gemilerin kıyılarda şımartıldığı şeylerle birlikte,
Yıldızların serabı ansızın çıkar evlerden ve sürekliliği
unutur güzelliğini giyinince,
Pencerelerle birlikte kuşkuya düşer rüzgâr
sana taşır şafağın koynundaki gizli bahçeyi.
Gerçekliğin ve güzelliğin bu bedeni tökezletir -
Sen o olsaydın, doğduğu köyün içinde,
her sabah üstünde tekrarlanırdı:
bütün peygamber çiçekleri
ondan önce kalkar uykudan, seni
kokusuyla muştulayarak.

MÜZİK - III

1

Elleri ellerimde
ikimiz garip
ikimiz uzak bir yatakta
ikimiz yarınlarda ölü.

kuşkular içinde giyindik giysilerimizi
isteksiz,
bir dalga gibi çalkalanarak yaklaş
ey günlerimizin kıyılarına,
ey bu uzak güzelliğin yalnızlığına,
ey bu kutsal beden.

2

İşte ikimiz burada, yüz yüze
ve iki yaranın cehenneminde.

İkimizin arasındaki evin soğukluğuna,
felek saygı gösterir
felek solan çayırın çiçeklerini yazar.

Bilmediği geceye döner kandilimizi nasıl
tutacaksa.

3

Bizden kaybolan ne, içimizden uzaklaşan ne?
 Bizi ayıran mesafeler
 Aramızı yalnızlaştıran ne?

Yalnızlıktan solduğumuzu görüyor mu
 hepimiz kışta? Hebaya incelik göstermez
 şimdi cismi bu anlarda,
 cismimi oluştururken.

4

Başımın etrafına döner
 ey aşkını oluşturan taç:
 Aşkın çiçekleri soldu

Şarkılarını söyleyeceğim savaşlarımın
 onun içindeyken -
 benimle sefilliği paylaşanla.
 Korkusunu yüceltirim
 şarkı söylerim, sesim yaralı:
 sabam dağıtmaz beni
 yaram toplanmaz.

5

Dedim: gece boyu uyumadan sabaha kadar
 yazarım, ancak neyi söylüyorum?
 Döküldü çizgilerim ve yok oldu sonsuza
 kadar. Bir şey yok. Nasıl değiştim?
 Şimdi, nasıl göstereyim
 bende olmayan şeyi?

Uyudum. Her şey, ağır uykuma battı
 başımın üstünde.

Sabahımda, açığa çıkarım şimdiki gibi
 bölündüm, bir başka kişilikte, sabahladım
 uzaklık yürür bizzat uzaklığında
 bu kasideyi yazarak.

6

Sen de tanıksın köklerine - yöneldim okudum
 ondan kalanını, suskunluk patladığında:
 bir ses yok. Nereden geldi bize
 ondaki dilde gösterilen
 bu sağır hırs? Yüzüm
 ve yüzün, bu akşam, yaranın gemisi
 okyanus,
 yüzü soğukluğu büyüten
 mekân içinde olmayan nimet.

7

Kovduktan sonra şehirlere doluşan,
yıllar sonra akrabalarım gibi yayılarak,
çocukluğumun şarkısını bize söyleyerek.

Yaşlılığa aldırmadan garip yürürüm
ne şikayet ne saygı - sevgim ve ölümüm
felek bir ve övgüm
benden sonra gelene,
bedenin ışığıyla aydınlatır
sonsuz karanlığı.

8

Evindeyken, ne acı ne arzunun ağrısı kalır
cennetim gecenin kollarında oynar, ona
teslim olurum, musluğun kavisi altında, gece yaptıklarımı okur,
kapi ve pencereler dilsiz -
ne ateş var sarkacak bedenin sıcaklığına,
ne de tutuşturacak bu yeryüzünde.
(bu yerle acılaşıyor koyu kırmızı, gün,
rüzgârla iner bütün tepelerden)

ne acı ne arzunun ağrısı kalır
aşkımın kıyılarında,
ne sözü yararım üstüne, ne de bende ateşi var
bu mührün ateşli sözünden başka.

9

Söylesem mi: havuzunda yıka geri döneni
dibe çöksün içinde öğreysin başlangıcı ve sonu?
İlki tekrarlasam mı:

gecenin kapısını kapa üstüne -
şiddetle kapılarını vuranlara arzuladığına aç
yerdeki enkazını süpür,
bütün organlarında esintini adlandır?

Yeni baştan adlandırısam mı seni?

10

Nil'in bedenine resmini çizdim, elleri arasında
onda bir ışıltı gibi yürüyorsun hüznün
karanlığında
dil
içine düşen İsis olsaydı
Adonis'in dirilişi dalgadan
ki katli kanından uzaklaştırsın
ve dişiliğine gölge olsun başlangıçta.

Nil'in bedenine resmini çizdim - bulutlu ve açık havada,
ebcedin dalgalarında.

11

Beni batıran hayattan aldın
 çağının pencere parmaklıklarından ve bağrını verdin
 günlerimizin camına.

Benliğime sorduğum zaman: bizi neden aldı?
 Görmediğimi. Gördü
 pencere ve parmaklığında.

Korkuyu görür mü
 yorumladığımız gibi
 parmaklıktan çıkan? Yorumladığımız
 gibi görür mü
 ayrılırken hayattan aşık oluruz aşka
 bağlanarak?

12

Her şeyi söyledin: "Bu alışkanlığım sende kazılıdır",
 çocukluğumun dili şüphe içinde boyu
 yolda gizli. Nereden getirecek sezgimi
 o yolcu şüphe içinde geçerken?

Ey o düş gemisinin
 asi dalgaların karanlığındaki
 sevgilim, al yanına, yardım et
 nefsimin bu ağır yüküne.

13

Aramızdaki hüküm -
 kandaki hüküm
 yükseklikteki hüküm

zayıf rüzgârda
 ısıltısı olmayan yıldızlarda,

aynı yangında ölümü ve aşkı yazan hüküm,
 sönük mücadeledeki hüküm.

14

Aşktaki - gerçeği görüyor musun,
 gecenin bütün düşmanlığındaki zehri?

Gelip gidişini görüyor musun, yükselip indiğini
 ipekten giysinin cebindeki yalan geleceği?
 Neden, oysa, ey korku, ey akan denizimiz,
 bedenimizle limanına demir atmıyoruz
 yitişimiz korkudandır - nasıldır bilirsin suretini?

Beni şımart, ey korku, söyle bana:
 Nerede yol alayım?

15

Aşk -

mutluluktan başka bir şeyle geri gelir
gözlerine,

bozgunu söyler, her şeyi

davet eden ilahların içinde gizlendiği bütün şeylerde
şarkını söyler.

Ey önünde bir yankısın

giden yankısın

kim alışır - ısırana, neden

katlin tarihini yapar bugünden?

Susuklukla akar başlar, gizli mektupları yırtar,

bu makama söyler: kırıldım,

organlarım yıkık şimdi ve

göçü söyler.

16

Evin yatak odası. Düş yok. Zifiri karanlık geceye

açılır, birbirine karışmış ışığı yansıtır

kapı - sevinç yok.

Kumdan tavafın

rengi yastık olur.

Oda -

Duvarını okur ölüm olmadan içinde.

17

O makam kapılarını açardı
 pencerelerini aşkıma,
 büyücünün ellerine,
 simya olur - yazdığının, içinde ne söz ne ses.

Yaprakları arasında güvercinler
 yuvalarını ateşe teslim ederdi.

18

Aşk suretin iradesi mi -
 yaram aşkına terleyecek - rengi
 ellerimin karıştığı gibi
 sesiyle karışır birleşerek?

Söyler: bu şehvetim, nasıl benim
 olacağını, tüyümle atan nabza döndüğüm
 zamanı?

19

Sana bulutun tacını sunayım ve bu anlardan
 çıkayım, sonra eriyen bulutla gelsem olur mu?

Evin karanlığını sunarken
 müjdeyi sadeleştiren
 iki duvar arasında mıydı?

Sana bakışı sunayım mı
 bulutun resminden başka bir şeyi görmeyen? Sunuşum
 bu mekândır ondan gelen
 uzaklaşmadan gizi şaşırtır
 zamanla, bu anlar onunla tükenecek
 uzaklaşmadan rengini yenileyen
 sayfalarını çevirerek
 ağaçların kitabında.

20

Kötülüğü ölü olsa
 düşlerimizin düğümlerinde,
 yaranın yıldızları aksa gecesinde
 düşü çağırırken.

Mümkün olsa. Aşka giden yolu söyleyeceğim,
 aşıklara basamak olan
 tesadüfen geçerlerken.

21

Bulunduğumuz boşluk bize kulak verirdi -
 veda sözcükleri arasında (esinin sözcükleri ağırlığının
 armağanıdır ondan oluşan yaramı onunla tartardım.
 Koynunda bulutum olanı - bilirsin, çünkü nesne de
 dalga da benim.

Ellerin arasında
 çok önceden öğrendim
 nasıl başladığını ilk gidişe -),

Bulunduğumuz boşluk bize kulak verirdi -
 o boşluğun çemberi içinde alev alan
 başımı koynuna gömerdim.

22

Ne sokak aydınlanır ne bir şey gelir ufuktan. Bu
 suretin içinde yürüyorum: pelikan su kurnasında
 şımarıkça kanatlarını çırpır. Duvarın üstünde. Bu
 tuzlu rüzgârla yüklü
 ufkun bedeni. Zamanım
 aşkı giyinir, aşk gibi yüzüyor yanan susuzlukta. Susuzluğum
 şimdi benimle
 kayıp hüznünde gitarın sesini
 duyuyor.

23

Günbatımı mı, -

dönüşlerin saatini gösterir aşkın ışıltısıyla
arzulanan?

Oda - hedeflenende terazi

duvarın gölgesinde konuşulanı
anar. Ölüm

örtünün altındaki yastıkta
sayfalarını çevirir. Toz,
düşün çizgilerinin,

sözlükle düşer ölüme. Aşk - günbatımı.

Ah, aşkın yanından güneşin bıraktığı ışığın mirası,
uzaklaşmadan

Ah, bu hüznün mutluluğa dönüşmez!

24

Aynan terler: cehennem kapılarına çıkan,
basamaklarda

kandan geminin

ilahi cehenneminde çocukları ve torunları
yükselen ve sönen

memleketin şiddetli sıcağında - sana gelen.

Şimdi derinde uyuyor

göç hüznüle çoğaldı - o göçün sorusu
sana yeryüzünün nereden geldiğini söylemeyecek,
gökyüzünü söylemediği gibi.

25

Gidiş -

süzülen kanların resmini

çizerim, kanları

kan gibi uçan

boşlukta. Yorgun düşerim sözcüklerden ve aşkın ölüm
korkusundan ve

yeryüzündeki hüznünden,

ilahından yorgun düşerim.

26

Yanımdayken şafağı sordu - bense yatağımı sordum
getirsin ki, yastıkla
yorgan suskunlukla dolsun.

Gündoğumunu güneşi karşılarken,
yatak odasında,
giysileri ortalığa saçılmıştı.

27

Evi işte bu -

bütün kapılar yaralı,
 pencereler örtülü
 perdelerle: çevresinde
 garip güllerle örülü
 taçları olmayan.

Perdelerin karanlığında gece -

gece gider ve yaslı
 mezarların dibine çöker boynu kesik
 fırtınayla dolu kararları.

28

Gece. Örtümün altında yuvarlanır. Kar ve mutluluk.

Şikayetim yok. Söylerim: benzerimdi
 yatağın üstünde yuvarlanan - kar.

Ölüm yaramın şehvetidir.

Bedenim ondan ayrılmıyor.

Yaramın teriyle

ne yazacağımı bilmiyorum

ve mezarım

bütün bu mekânda benden bir izdir.

Şimdi, yayılan ılgılığım sözcüklerin sıcaklığını

taşıyor,

ılgılığımı ölümümle süslerim

ve üstüne çizerim:

bu şehvetimi.

29

Sana yaramı gösterdim mi? Ancak (benim ve
 senin arasındaydı söylenmeyen) evimize girdik
 (onu eve çağırmadan)

havamızı heceliyordu penceremiz

Sana yaramı gösterdim mi?

gecemize bağlı

yankıdan

daha korkunç değildir acıya bağlı
 aşkımızın sonu.

30

Ne söylüyor?

İkisi sevdiler ve öldüler

İkisini sevdiler ve öldürüldüler.

Ey havanın pınarı

bizdeki soruları ver, sarıl ve söyle:

işte buradan geçti

adıyla açığa çıktı

ve durduruldu.

31

Çalkalan ey köpüğüm,
 Sabahın koynunda sabahın gülüyle
 ona söyle: bedenim yarasının
 güzel kokusuyla akar.

32

İlk büyüttüğüm bu yeni şafağa öğretmeyi
 deneyeceğim bende yeryüzününe nasıl yayıldığını,
 bedenimin içine dökülürken yatışımı öğreysin,
 ruhuna bedenimden ayrılmayan
 çocukluğumu üflerim.

33

Yasının bitişinde
 hazır bulundurdum çiçeğini, dün, yemeğimi ondan yaptım,
 taç yaptım gerisini
 günlerime yününü yüzdürdüm çalkalanan ufukta
 ve gecemin gizinde
 saydım gölgemin adımlarıyla ışığın bitişini
 yününü sarkıttım
 kayıp çocukluğun burcundan bende ve korkum da
 açığa çıktık.

34

O yatak bizi birleřtirdi
peki bizi arzuluyor muydu?

Serilecek yastığın intizarı yarayı
bedenimize dökülen zamanın kanından soracak
ancak bize gelen yolun
toprağı gibi bana gösterecek mi: yaram toz
alışkanlığım rüzgâr olduğunu?

35

Hüzünlüyüm düz raflarda bir şey yok
tozu anmadan olduğu gibi uçtuğunu gördüm
arzuyla açılan kıvrıcık saçlarını örttü
uçtu onunla tükenerek

kapı tokmaklarına vurdum
vurdum kilitlere
soylu at uykumuzda eyerlendi düşümüzde
o ölüye benzetilen kavim etrafından çekildi.

36

Evimizin havasını anarım kibirlenerek
yutkunurum

yıldızlarda - dallarında

ağaçların

bütün mürekkeplerde çiçeklenen.

Yayı anarım

güneşin ellerine çizdiğin yayı
lavanta çiçeği ve defneden.

Aşk yaşlı evimiz gibi

ömrünün sonunda öğrendi pencereleri
hecelemeyi.

37

Bedenimiz

aynı heykel adımlarım kapısının adımlarıyla

acıyı istemiyorum

acıyı istemiyorum

çadırımın meleği olsa da

veya esiri olsam da.

Yaramdan başka, anılan felekte,
esir ettin beni.

Felek nasılda dolaşıp aşkımı gördü

sayılarda

ve çizgilerde

şekillerde,

çemberin noktasında.

38

Hoş kokular soldu zamanın güllerinde, gece
 organlarını toplar ne sever ne de anarım adını.
 Böylece rüzgâr gelir tozunu karıştırır sevgimin
 ve yapraklarını dağıtır.
 Işığın ışıltıları siyah hüznün rengi içinde
 yoluma boşalır
 kılıcın keskinliğinde uyurken.

Zaman aşkımı daraltır
 dilini genişletir -
 ah uzaklaşan rüzgâr.

39

Meftun uzuvlarımız bizi içtikten sonra
 güneşi içtik - basamaklarını ve kandillerini
 söyledik: bizi üzüm salkımları gibi
 tutup koparıırken.

Yükselip indikten sonra aşık olur salkımlar
 sıkıldığı yerde, kanlı beden dinlendiği küpe
 diner ve yeniden
 yükselir Tanrısına.

İçimizden koparılan taneler
 düşe düşe koparılır, ey günlerimizin salkımları
 ne kopardıklarımızı özgürleştiririz, ne de düşeni
 sunarız.

40

Orpheus'un yaptığı lirin sesi olsaydı,
 neden,
 güllerin parlaklığı ona kulak versin ki?
 Neden,
 sesinin sıcaklığında tahrik, ağaçlar onunla dolsun ki
 neden,
 benzerini söyledi - taşın katılığına?
 O aşkın gerçeğiymen?

Utancımızdan geçti
 dedi Leyla, arılara dedi
 Kays'ın lirinden sonra ölen -
 salkım olanın dostu olsan, ey bu güzel ilahın
 garibi.

41

Şiir halkımın enkazında kalmadan
 bilinmeyenle, oyun ve oyuncağın dışında
 gün başlamadan tamamlansın: rüzgârın evini
 rüzgâr - düşün bacaklarına ölü
 uzansın, suretine iskemlede tanık olurum
 kapıda, kilitte, oturduğum yerde ve aşkımın
 yatağında, duvarda ve kitapta,
 beni yalnızlaştıran bu aşkıyı söyledim
 beni dinlemedi. Bedenime yığılan bu duyguyla yüzleşirim
 ve ruh günlerimi çocukluk zamanlarına
 açar, hüznüme ve yorgunluğuma gülerek.

EBCEDİYE

Elif

Adonis'i kat içine
Sen ravimsin: ben olmadan önce
isteklerimi anlat.

Elifin kimliği bedenın soyundandır, -
bütün elifteki yollar bana çıkar.
Bütün elifteki son beden ye'de başlar.

Dişiliğinin sureti
anlamından kovdu beni.

Nerede yürümeye başladı ardında gece.
Gecenin nefsi
kollarının arasında soyunur ki uykuda hoş görünsün.

Günlerim sende yutar yayılışımı,
ve yayılışım beni yutar.

Ufkun evinde
perdelerin çoğalır pencerelerde.

Delikler açarım
karanlığa kayıpları süslesin ışıkla.

Dün,
bedenimin sendeki konuşmasında
anlamını bildim geceye üşüşen saçlarınla,
benzerin değil
mürekkebe ufalan ki sorulan gölgelensin.

"Oysa kalbinin iradesi ferahtır,
yorgun yaşlarınla söylenen" dedim ve o göz
yaşlarını sildi.

Elif
kalem levhada Nun'u yazdı:
Elifi bilmeden yazmaz

Nun'u bilmeden,
tercüme etmez.

Sen havasın aşkının yapısı üstünde.

Ah!

Be

Ağladım, elif hükmünün getirdiğiyle:

"Gözyaşlarımı
akıttığım yere ateşi koyma".

İnsanlığım seni koklar,
seni organlarım tadar,
dudaklarımla görüyorken seni.

Düğmeler
sende belirginleşir.
Tüyden başka kimsenin bilmediği kitabe çıkar
emirden başka bilen
yatmaktan başka,
susmaktan başka.

Bedenimizin kokusu olan
eşsiz - buhur.

Deniz
kabaran dalgaların öncüsü.
Burç
içinde zamanın kabuğunu soyduğumuz.

Bedenimizin arasında konuşulanı
kulaklarım duyduklarına inanmaz.

Benim ve senin aranda
isteklerin anlamı taşar ve surette kabırır,
istekler çağcıl etkileyici vahşi
istekler havadan çıkan
son çağda isteklere yönelen
adlandırdığıyla,
istekler kanatlar gibi:
yavaş, ey kanatlar,
boşluğun okulunda büyür - o ve ben
ağaçların anıları seninle kulak verir. Seni bekler
sessiz sınıfın sıralarında,
ve anar o kanatları:
onların ikisi ekini okur ve bizleri yazar,
ne sınırları var ne bulutları.

Cim

Bedenin bedenimde soran.

Bedenim iki kişi arasında:
Ben ve sen.

Bedenin
benden daha yakın bana.

Bedenin ellerimin arasında,
ne tanımak isterim ne de kaybolmak içinde.

Bedenimizi yazar
bütün son kitaplar.

Bedenimiz vahi
heykelleri dağıtan.

Bedenini benden bilirim benimle.

Bedenin bende benimle konuşan.

Bedenim tekil bedeninde:
Tek iki kişi.

Bedenin
t ı l s ı m (benim)
m ı s l ı t (üstümde)

Del

İçine girdim, bana tat verdin:
bedenim başkalaştı,
ruhum daha bir yüceldi.

Kanım
harabem her daim
bedenimizin yapısını düzeltmek içindi.

Her zaman, uzaktın.
Sürer, eker, hasadından çekinmez. Hastalıktan ne
biçtiğini bilmezdim.

Bütün gece aşk ve yatak yarışır,
seninle uyumaz seninle kararır seher.
Uyku gözlerimden akıyordu ve evde dolanıyordum
son gibi başlardım sonra bedeninden uzak olurdum
her daim, rüzgâr gibi azledilmiş
ve onun gibi,
sonu zaferdir her daim bütün savaşlardaki şiddette.

Ha

Andıklarından çıkıp gitti bedenim,
sana kalır sende, çocuk.

O

bütün durumlarda havada dingin mekâna yayılan zamanda
yine odur havayı okuyan o havanın nedeni onun nedenidir
böylece bende inatla başlar o anlarda hindiba yapraklarıyla
dudaklarımı siler topraktan dinler yağmurun şarkısını hezeyan
ipin düğümlerini çözer ellerimdeki bitkiler durmaz çığlığın
yanında onunla demetlenir bütün şeyler sülalesi binlerimizi
etkiler taptığı müzikle namazıyla ve şiir göç edenin ekmeğinde
ecelle kolaylaştırır ve tamamlanır yüzleşmeler bitkilerin altında
sürünen sıkışırken

- Ey bedeni olan başlayalım mı?
- Ölüm düşüncesini çalıştıralım mı?
- Evet, aşk ilk işimdir.

Aşk yazısı mı

Su yaşam ve ölümdür aynı bardakta?

İşte o - bende ölçülüp biçilir düşlerim, önümde
yürür.

Vav

Zaman -

aşkımızın nasıl yanılarak söküğünü bilir,
adalemize sahip olduğu yerde
kesilen havada.

Zeyn

Ört, ört.

Ne delili var ne de bedeninin vahisi.

Ne yol gösteren ne de üstüne inen.

Bedenini bedenine aç -

kapama hiçbir şeyi

onu hiçbir şey açamaz

illa bununla.

Ört, ört.

Organının tüylerini

zamanı

yağla silinmiş

ıhlamur bahçesi...

Ha

Aşk -
Her zaman emziren.

Her zaman olan
karşılaşmadan önce ve sonra,
bitkiler.

Duygu,
ruhta meskun
bedenimi götürür bedenle karşılaştırmaya.
Şaşkınlığım senden şaşkın.

Ta

İki beden
tövbesi, bütün geçmiş zamanlarına
son okumada ve yazmada.
Tüyünü ister, ey anlamın mürekkebi.
Andığımı kovdum organımdan.

Ye

Elleri

bedenimin kayık kürekleri, -
önündeki bütün yolu çalkalar,
yaklaştığı tufanın izini sürer benliğin anında,
virgüllü harflerle konuşur bizimle

o tamamlanmış varışla

akan

makamların etrafındaki çalkantıda.

Bütün geçmiş soğuk soğuk

İlla illa da ey bedenin.

Organların inancı mı?

Ölümün son adı.

Kef

Her şeyle karşılaştı bedenimiz,
gün bahçeme yönelir gecenin bahçesinden.

İki bedenın sözü
dilinden şikayet eder:
yazılan aşk mı, o ikisi gibi,
kum saati?

Bedenimizin düşüncesini yalanlar
gecenin son gününde,
günün son gecesinde.

Bedenimi yazdım bedeninin yüzüne,
Bedenini kitabelerin yüzüne yazdım.

Kolları iki yay gibi terk edilen geceler altında,
hüznümden reddettiğim ve dudaklara
batan, o gecelerle karışan.

Lem

Karşıladılar / gecemizle
tekille savaş
çoğulla barış.

Beni biçimlendireni yazmadan savaşanla,
beni böylece görürsün
savaşanı yazmadan.

Aramızda değil, kalbe dolanda,
mesafelerin ayetlerinde.

Neden
ona zerrelerle geldi
havaydı oysa?

Mim

Sırtının kıvrımları
şehvetimin su yatağıdır.

Defalarca, tenini sildim kirpiklerimle gece.

Defalarca, bedenim ağaç şeklini aldı
suskunluğu güzelleştirmek için.

Defalarca, ufuk adıyla üstümdeki bütün şeyleri
okudu çizili kanatlarla.

Defalarca, ağaçlar saf tuttu adıyla adlandırdığım,
ne selam eder bana ne de bağışlar.

Hangi sözle oturur aynı yuvada,
bu parlaklıkla birlikte bakır kılarak uzvunu?

Bedenimizle karşılaştığımda
düşün giysilerini daraltmadım.

Onca karşılaşmamızda söyledin:
bedenimin düşüncesi ikidir.

Böylece, beni giyinmen için rahat bıraktım.
Böylece, kayıptan öğrenirim hatırladığım ölümü,
hayatı öğrenirim kıymetini bilmeden hafızasıyla.

Zayıflığına güç verdiğimde:
Ağzım adınla asileşecek.

Senden - benden.

Üç olur mu? Bir ayna olur içimde sana arkasını güzelleştirecek.
Feleğin haritası bedenimle başlar.

Kim o içindeysem?
Kim o içimdeyse?
Kim onlar hayattaysa?

Nun

Sarhoşluk -
ikinci defa doğmaktır.

Güzel sözle
eski dilin açık anlatımını toplar, dünün şanıyla.
Ve organının arasından akar.
Işıktan örüyordu ay davetin yastığını üstüne
yaslanması için,
gece giysilerini asmadan etrafındaki ağaçlara.
Ama o,
yöneldiği yönde tomurcukların hıçkırıklarını
duyardı ve o açılışlarını.

Bedeniyle uzunca bekledi -
hilalin suretinde bölündü, yayın suretinde
bölündü,
parçalananın suretinde bölündü - iz bıraktı
gönderilen çiçeklerde, açılan gizlerle uğraştı.
Üzüntüsü kalıbına mı döküldü seherle güneşin?
Giden denizin içinde mi bedeni?

Sin

Bana hayatını sordun,
bedeninle yanıtladım,

pınar -

ne hayatımızdan daha güzel
ne korkutan nimetin yüceliğinden.

Feryadından duydu açık havada sığmayan onun
uzvu, -

kovulan uzuvların arasında kovuluyordu tozdan
yollarda

yükselerek,

ve onunla düşerdi uzvu istekle sana yükselen,
esinin uzvunu bilmeden:

bütün tenhalıkların içinde adıyla karşılaştı.

Şehvetle uzandı uzvu -

emziren hava yolundu
tamamlanmadan

açılır kucaklar, kucaklar suretini anlamından kesilen

sevdası düşenin şeklinden

isteği gerçeğin şeklinden

lezzeti zamanın şeklinden

beden bedenin giysisinden.

Ayn

Bana bedenini öğret
her zaman altüst olan adetlerle.

Çıplaklığım seni giyindiğinde.

Bedenini öğrendim, nefsimin arafında.

Hoş kokun -

Bedeninle taşıdı bayramı. Yay ve

buruşuk sarkıntının arasında ¹. Uyuşmuş,
üçgen, daire. Yarım küre. Küre. Beyazımsı. Soğan
Kaburga. Hilal. Kandil.

Doğan bebeğin düğün daveti.

Mekânlara karışan göç, yeryüzünün önündeki
göğün başı.

Hoş kokunun başlangıcı.

Başlangıç iki kişilikti.

Fa

Ağzımın -
gezintileri bacaklarının arasına ulaştı.

Bedenimizde
sonu barındırırız harcanan sonla:
bu kulluktan çıkar dili ve
ağır sözleri açıklarım.

Sende basamak bulur bedenim,
sana yükselir -
seninle aynı yere toplanır,
tekilliğim yalnızlaştığında.

Anlarda,
yeryüzünde sevdâ,
kadınla yönelir gökyüzüne.

Evet kadınla yönelir bütün yeryüzü.

Boşluğun -
havanın binlerce cinsinde.

Hüzün ve mutluluğun,
kapılarını açarak:
görmeyi seviyorum
nasıl avlandığını
anımlar arasında.

Sad

Oldu, adıyla, avlar ve döner doğanın işine, sonunda yönelir ve benliğini içinde görür. Kadının doğası içinde daha da güzelleşir parlatıldıkça. Yönelir, dağla kardeş olur, adıyla, başka bir şeyle değil oturanların üstüne yıldızlar çökerken. Ona nasıl açıklayıp tanımını yapsın, söz yanıtlanmayacak, adıyla gider söz ve büyütülür? Adıyla hüzünlenir asi atlar gibi. Sonuçta hepsi korkar

orda bulunan boyun eğerler çoğalarak üstüne kapanır. Böylece lekesinden serbest kalır. Buyruğu yetecek mi, nasıl? Sorar: nerdesin ey uzantım?

Beden inledi mi?

Evet, beden inledi yanıp sönüşleri kesildi sonunda yıldızların gökyüzünün bildiği.

Gece sorar mı bedeni yıldızlarla nasıl

sabahladığını?

Gidişine sok beni sendeki bu yıldızların elmasına.

Kaf

Belindeki kavis üstümde uykusuz.

Kaldıktan sonra sordum bağırarak değil, ufkun fısıltısıyla.
Gün gecede tekrarlanır, gece günde,
ordusu arasında adının ve harfleri.

Gece beline ulaşır,
gün kayıp
gecenin şehvetiyle soyarız tenimizi.

Hüznüm sende,
bir atlı gibi uzanır organlarından atını sakınmadan,
bütün anların atını değiştirir.

Ağaçlar uzuvlarımı okudu:
Buradaki tekil mi bilmem tanımam?

Dedi:
Gidişini anlamıyorum,
Oysa milyonlarca yaprakta dağılacak mı,
takdir edip yönelir diler ve keser? Doğa gibi işleyecek mi?

Ra

Seni gördüm -

arzumla seslendim bedenini gördüm önce
arzumla seslendim bedenini gördüm birlikte
arzumla seslendim bedenini gördüm sonra
arzumla seslendim bedenini gördüm yanımda
arzumla seslendim bedenini gördüm içinde.

Başım demir atmış,
bedenim çağlar boyu kıyında ısıldıyor.

Şin

Güneşim bedenimde
gecenin sonu.

Bedenimi parlatıp uzaklaştı:
Nefsini bedeninde görmeden.

Şehvetin
İkinci bir beden.

O dağılır,
ne yalnızlığı onun ne içindeki vefası
ah, neden onda toplanır, adıyla, aynı
yastıkta uyanık ve uyuyan düşler arasında?
Ah, bu azap derinliklerimde topallar, ağırlığında gecikerek.
Onda uçarak -

Ta

Yanaştım
Bedenine sığınmaya
Kalbine dönmeye - içine.

Se

Memelerin
ne tadı ne kabuğu olan bir meyve.

Düşleriyle bilgilendirdim gözlerimi,
Ellerimi tozlarıyla.

Ha

Diktim
içinde olmayan bütün düşleri
adı son gerçek olan.

"korkunun ipine düştü ekmek":
meçhul iki bedeni söyleyen.

Zal

Ateş önünde yakıldı.

Sesin uzaklaştı
açığa çıktı hançerimde.

Dad

Işık senden gelmiyor,
son karanlığa.

Za

Sandım ki
Havamızdır dalga.

Gayn

Sonra organımı organından süzdü,
geride kalan bizi karşılayacak:
odanın üstü açılsın istiyor perdeden,
perdeler açılsın istiyor üstünden.

TILSIM

"Ta Lem Sin Mim / üçlü -

sana yazarım, seninle yazarım

sana çıkar kitaplarda duran kuşların yuvasında ölen

ancak ağaçlar unutmaz onları yüzen çocukluğunda

ancak ışığını yıldızlara verir sönene dökülerek.

Sana yazarım, seninle yazarım

gözlerinden dökülen yaşlara benzeyen mürekkeple ilk

karşılaşmamızda o bedenlerimize kapananla,

seninle yazarım ve o kapanışı yaşarım.

sana yazarım, seninle yazarım,

mekânın değiştiğini gördüm diyorum

bedenlerimizin karşılaştığı yerde, ancak sorarım:

seni teselli eden yolu bilir misin?

Ona bedeninin neden yöneliyor organlarımda dalgalanan

denizde, kıyısı onun olmayan?

Neden bu üç harfle sabahlar Cim Sin Del,
Ebcedden daha büyük, dokuzdan daha fazla?

Bizimle yazarız bize yazarız, -

Uzak tarağın parmakları önünde,
Sürme büklümde gizli
 sığınırız merdiven basamaklarında
 sevince benzemeyen nefretin
 düğümünde
 telaffuzsuz her şeyi okşayan
 ben ve o seni okuruz o sürmeden.
Bacaklar kayganlığın lezzeti
 sonun tekrarı sanılan o senin gibi
 miraç olan.

Penceresiz odanın tarihi.
Düşte nasıl kaldığımızı bildiğimizi
seçtiğimiz ağırlık kirpiklerimizin
arasındaki her şey
evet bacakların sonunda rahmin
yolu, son esintiye estiren,
doğal elif harfi gibi.

Titrek sultanın hizmetçisi

Rahim üçüyle üçlü namazın ayeti
 parmaklar kimyayı görür sana
 sahneyi inşa eder o oyunun
 gölgesinde.
 Buradan mesafene giderim - burası
 güneşten çıkar titreyerek
 topraktan çıkar gökkuşağı
 tüyler senin deliliğin gibi.

Gizler hayatın nedeniyle başlamadı güller
 gibi havuzunda gizler gibi.

Memeler iki memeden sarkan her daim altına
 gizlerin: bu onun yarısı andımızı
 bana ver ki kılavuzluğunu alayım,
 onunla örtünmek için uzak
 olasılıklarla, ondan yaparız,
 çevremizin mekânını, şarap ve
 ekmeği.
 Düşen nüfus bulsun içinde, nerede
 yol alacağımız, dairelerde ve son
 geometrik şekillerde, hava erkeği
 olur çiçeklerin ve yataklarını anar.
 Kulak verir fısıldayan tatlılıklarına,
 şaşırtan ve kuşkuya düşüren
 muştulara, isteklerde bilmediğimiz
 kayıklardan damlayan düşlerden
 daha fazlasını.
 Ayrılığın biçimlendirir pencereler
 gibi açılacak gereksinimlerde
 bununla birlikte bütün o şeyleri
 kapatmaz hazırdaki meleklerle

güvenilir yapraklarla.

Düşerken tutunuruz ondaki gerdanlığa
veya daha fazla uzanır bize boynu şehvetin
ufkun hareketiyle tümü açılan adımımız olsa yaptığımız
ecelimizde

sonunda bize gelir tekrarlanır ve bize gelir
zevkin zıddını tekrarlarız ve garip zevkimizin.

Düşerken içinde daralır bedenimizdeki
cennetlerin hepsi hatta onda konuşulacak
olan insanların koruduğu kitapta ve kalbin
çiçeğinde, bu cennetler başlar son gibi
duygumun yağından daha fazla olmayan
(mümkünse Del ve Zal okunsun)

Sonra doğamızı söyleriz: çekirdeğini
serperiz.

Müjdeyi görürüz ona yapışırken nasıl
yanıp söndüğünü,
ona kulak veririz yalvarır ve inandığına
yönelir ihtimalleri kopararak, ihtimallere
inanarak -

Ta Lem Mim Sin

Üçlü.

İşaret

Guvand Yayınevi tarafından İtalyanca basılan ve aynı adı taşıyan dergilerin toplamından esinlenmiştir - başlığın adı "Yüz aşk şiiri", çeviren Fevzi El D'dlmi (Guvanda, 2002) Milano.

1930 - 1 Ocak, Suriye'de, Tartus ile Lazkiye arasında bulunan Kas-sabin köyünde doğdu. On dört yaşına kadar burada yaşadı. Asıl adı Ali Ahmed Said Eşber.

1937- 42 yılları arasında Kuran-ı Kerim'i hatmetti. Aynı zamanda babasının şiire olan merakından dolayı daha on iki yaşındayken özellikle 9. yüzyıl şairleri Ebu Tamınam ve el Mütenebbi'yi okudu.

1944 - Suriye bağımsızlığını ilan etti. Suriye'nin bu olağanüstü yılı Ali Ahmet için de olağanüstü bir yıl oldu. Cumhurbaşkanı Şükrü el Kuvvetli bağımsızlık kutlamaları için Lazkiye'ye geldi. Ali Ahmet Sait bağımsızlık için yazdığı şiiri babasına göstererek, Cumhurbaşkanının önünde okumak istedi. Babası bu karara direktse de başarılı olamadı ve Ali Ahmet şiiri Cumhurbaşkanının önünde, kürsüde okudu. Cumhurbaşkanı bu cesareti ve şiiri çok beğendi, yerinden kalkıp Ali Ahmet'i alnından öptü ve dileğini sordu; dileğinin okumak olduğunu söyledi Ali Ahmet.

1944 - Aynı yıl, Cumhurbaşkanı, Ali Ahmet Sait'e Şam'da okuması için bir davet gönderdi.

1946 - 50 - Tarsus'ta Fransız Lisesi'nde okudu. 12 yıllık eğitimi dört yılda bitirdi.

1950 - Şam Üniversitesi'ne girdi.

1954 - Edebiyat ve Felsefe lisansını aldı.

1955 - Okul yılları süresince Fransız kuvvetlerine karşı örgütlenerek direnişe katıldı.

1956 - Ünlü Arap eleştirmeni Halide Salih ile evlendi. (Babası, Halide Edip Adıvar'ın edebi ve aydın kişiliğine hayran oluşundan dolayı, kızının adını Halide koymuştu.)

1957 - İlk şiir kitabı *İlk Şiirler*'i yayımladı. Üç yıl önce, yani 1954 yılında, şiirleri kitap halinde yayımlamadan önce Adonis adını almaya karar vermişti. Adonis, Ali Ahmet için bir simgedir. Yaşamı, ölümü ve aralıklarla dirilişinin bir simgesi.

1958 - *İlk Şiirler*'in ardından devamı sayılabilecek *Rüzgârda Yapraklar* kitabını, aynı yerde, Lübnan'da yayımladı.

1960 - Bir gezi için Paris'e gitti.

1960 - Paris dönüşünde, Lübnan vatandaşlığına geçti. O dönemlerde

Lübnan her şeyiyle tam bir dünya kentiydi. Kendi memleketi olan Suriye'den kat kat daha ilerideydi. Bütün Arap dünyasının edebiyat - edebiyat dışı kitapları Beyrut'ta basılmaktaydı ve bu gelenek halen devam etmekte. Aynı yıl Lübnanlı genç şair Yusuf el Hal ile Şiir adlı dergiyi yayımladı. Bu dergi Arap dünyasında ses getirdi. Amacı Arap şiirini ve şairlerini dünyaya tanıtmaktı. Bunu da büyük ölçüde başardı.

1961 - Şiir felsefesini oluşturan *Şamlı Mihyar'ın Şarkıları* adlı şiir kitabını yayımladı.

1962 - "Yusuf el Hal Şiiri"ni yazdı (düzyazı)

1964 - Arap Divan Şiiri adlı Cahiliye döneminden 1900'lü yıllara dek bütün Arap şairlerinin şiirlerinden oluşan ve Arap Divan Şiiri antolojilerinin en kapsamlısı sayılan eserin birinci ve ikinci cildini yayımladı.

1965 - *Gece ve Gündüz Arasındaki Dönüşümler ve Göç* kitabı yayımlandı.

1966 - Paris'e yerleşti.

1967 - Arap Divan Şiiri'nin üçüncü cildini yayımladı.

1968 - Ayna ve Sahneler, Paris'te, Muwakif adlı dergide yayımlandı. Derginin temel felsefesi, parçalanmış Arap kuşaklarının dağılışı sergilemek ve yeniden oluşturmaya yönelik yeni adımlar atmaktır.

1968 - *Sayab'ın Şiiri* yayımlandı.

1970 - *Küller ve Güller Arasındaki Zaman* yayımlandı.

1970 - *Bu Benim Adımdır* yayımlandı. Kitapta, Ali (Hz. Ali ve Ali Ahmet Sait) adı etrafında, Arap dünyasının yaşadığı trajedi temelinde, Arap coğrafyasında geçen zamanı anlattı.

1971 - Arap şiir manifestosu sayılan *Arap Şiirine Giriş* adlı deneme kitabı ve *Adonis Divanı* (Toplu şiirleri iki cilt) yayımlandı.

1971 - Mallermé Akademisi yabancı üyesiyken "Syria - Lebanon Award of the International Poetry Forum" ödülünü aldı.

1975 - *Tekil Formunda Çoğul* yayımlandı.

1976 - *Şiirin Zamanı* adlı deneme kitabı yayımlandı.

1984 - Yevs Bonnefoy, Saint-John Perse ve John Pires'den çeviriler yaptı.

1985 - *Kuşatma Kitabı* yayımlandı. Toplu şiirlerinin yeniden basımı yapıldı. *Siyasi Şiir* ve *Arap Şiiri* adlı deneme kitapları yayımlandı.

1986 - Dünyanın en önemli ödülllerinden biri olan "Le Grand Prix des Bienna les internationales de Poesie" Adonis'e verildi.

1987 - *Yaklaşan Şehvete Uzanan Harita* yayımlandı.

1988 - *Gizlenen İsteklerde Kapandı Açıklık* yayımlandı.

1990 - *Başlangıcın Sözü* adlı deneme kitabı yayımlandı.

1992 - *Sofist ve Sürrealizm* adlı deneme kitabı yayımlandı.

1993 - *Nazım ve Söz* adlı deneme kitabı yayımlandı.

1995 - *Dünün Kitabı Bugünün Mekanı "El Kitap"* ilk cilt yayımlandı.

1995 - Nazım Hikmet Ödülü'nü aldı.

1997 - *Dünün Kitabı Bugünün Mekanı "El Kitap"* ikinci cilt yayımlandı.

1998 - *Rüzgârın İşlediği Fihrist* şiir kitabı yayımlandı.

2002 - *Dünün Kitabı Bugünün Mekanı "El Kitap"* üçüncü cilt yayımlandı.

Bu üç ciltlik kitap Adonis şiirinin Arafı (doruk noktası) sayılır. Tarihlerle anlattığı Arap siyasi tarihi, edebiyatı ve şiiri açısından, her anlamda bir başvuru niteliği taşıyan bir baş yapıt oldu. Adonis, bu kitapta (el Mütenebbi'den) yola çıkarak dini kitaplarında geçen hadis, mesel ve Arap tarihinin gidişatını değiştiren dönüm noktalarına (bugünün mekanına yerleştirerek) eleştirel bir yapı çerçevesinde yaklaşmaktadır. El Kitap'ta dene- diği biçim ve biçem dünya şiirinde bir ilktir denebilir. İşte, bu nedenle bu kitap, Adonis şiirinin doruğudur.

2003 - *İlk Beden Son Deniz ve Kör Peygamberin Söylediği* adlı şiir kitapları yayımlandı.

Metin FINDIKÇI

1961, Mardin doğumlu. İstanbul'da yaşıyor. Şiirleri ve çevirileri; Yazılı Günler, Yarın, Cumhuriyet Kitap, Yeni Biçem, Adam Sanat, Varlık, Uç, Şiirlik, Şiiri Özlüyorum, Öteki-siz, Yom Sanat, Sözcükler, Kitap-lık, Yasak Meyve, Eliz ve Akatalpa gibi birçok dergide yayımlandı.

Şiir kitapları:

Harabeler, 1992

Ve Kalbim Sular Altında, 1996 (Yazılı Günler)

Karanfil Mesafesi, 2001 (Avesta)

Unutulan, 2004 (Yom Yay.)

Çölden Hırka, 2006 (ŞİİRden Yay.)

Katran, 2008 (Artshop Yay.)

Sen içerde Uyurken, (Artshop Yay.)

Çeviri kitapları:

Adonis, *Rüzgârda Yapraklar* (İyi Şeyler) 1998

Adonis, *Düş ve Ayna* (Avesta) 2002

Adonis, *Güllerin Aydınlığında* (Adam Yay.) 2004

Adonis, *Doğu ve Batı* (Dünya Yay.) 2004

Adonis, *Aşk Şiirleri* (Kırmızı Yay.) 2007

Mahmud Derviş, *Beyrut Kasidesi* (İyi Şeyler 1.baskı 1995, Alkım Yay. 2. baskı 2003)

Mahmud Derviş, *Unutulanı Anmak* - Roman (Avesta) 2002

Mahmud Derviş, *Mavi Bir Gün* (Dünya Yay.) 2003

Mahmud Derviş, *Yalnızlık Yenilemeden Kendini* (Can Yay. 2009)

Mahmud Derviş, *Kuşatma Durumu* (Artshop Yay. 2009)

Nizar Kabbani, *Hüzünlü Irmak* (İyi Şeyler 2000)

Nazik El Melaike, *Rüyadan Çağrılmak* (İyi Şeyler 1996)

Ğade Saman, *Beyrut'ta Deniz Yok* (Avesta 2002)

Hannan Avvad, *Filistin Senin İçin* (Evrensel Basım Yay. 2003)

Ayşe Basri, *Şairin Kandili* (Şiirden Yay. 2006)

Çağdaş Arap Şiir Antolojisi (Toroslu Yay. 2. basım 2007)

Fetva Tukan, *Kapalı Kapının Önünde* (Artshop Yay. 2008)

Fatiha Mürşit, *Gecenin Şarkıları* (Artshop Yay. 2008)

Muhammed Bennis, *Aşkın Kitabı* (Kırmızı Yay. 2008)

Muhammed Bennis, *Şarap* (Kırmızı Yay. 2009)

İçindekiler

Onları Küçülten Sözlük / 7

Müzik - I / 13

Dalga - I / 35

Müzik - II / 47

Dalga - II / 75

Müzik - III / 85

Ebcediye / 107

Tılsım / 133

SEN OKU EY AŞKIN SARHOŞLUĞU

Adonis

21. yy'da Arap ve Afrika coğrafyasının bazı bölgelerinde şeriat, örf ve âdetlere ters düşen, özgürlük yanlısı kadınlar işledikleri "günahlar" bahanesiyle recmediliyorlar. Oysa onlar, onlarsız yeryüzünde doğanın dengesinin asla sağlanamayacağı kahramanlar... İşte bu şiirler, başta kadın sorunlarının ön planda tutulduğu ve kadınların yüceltildiği şiirler toplamıdır. Aynı zamanda şairin aşk penceresinden, çıktığı bölgeye dönüp eleştirel bir bakışıdır.

Adonis, her daim kadından yana tavır almıştır; kadını yüceltmıştır. Ataerkilliğe şiddetle karşı çıkmıştır. Kadınları savunurken şöyle der:

*Sevgililerinin yatağından
Onları lanetleyen insanlar çıktı.
Ne acıdır ki, bu çoğu zaman böyle olmuştur.*

İşte bu kitaptaki şiirler, dışlanan kadını tanrılaştıran aşk hali şiirleridir.

MF

